

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende

No. 521

In de Parijsche Katakomben.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

LUITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

In de Parijsche Catacomben.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven verzendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De vlucht.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den cruishand.

Londen was in het sombere lijkkleed van zijn wereldberuchten bruinen mist gehuld. Door het flegma der Engelschen wordt een dergelijke weersgesteldheid eenvoudig aangeduid met „a foggy day,” hetgeen zeggen wil: een mistige dag, maar hij, die voor het eerst dit bekende natuurverschijnsel, dat het speciale eigendom van de Engelsche hoofdstad in het najaar schijnt te zijn, medemaakt, zou geneigd zijn te denken, dat de eeuwige nacht over het aardrijk is nedergedaald.

Een dikke, bruine damp vermengd met de vochtige dampen, welke uit den grond opstijgen en de roetwolken, die den geheelen dag door de fabrieksschoorsteenen over Londen worden uitgebraakt, vervult de atmosfeer en maakt de ademhaling moeilijk.

Overal zijn de straatlantaarns opgestoken en ook de winkels hebben in de étalages de lichten op, zoodat men wanen kan, dat het avond is.

Tusschen den ochtend, den middag en den avond is echter op zoo'n dag geen verschil, met dien verstande, dat later op den avond de lichten

in de winkels worden gedoofd en de duisternis nog ondoordringbaarder wordt.

Het was omstreeks twaalf uur middernacht, na zoo'n mistigen dag, dat de enkele voetgangers in Sloanestreet plotseling twee helle lichten zagen naderen. Zij moesten zich haasten zich in veiligheid te stellen, want plotseling kwam een groote auto vol mannen de straat doorsuizen.

De twee lichten voor den radiator waren zeer sterk, terwijl het zijzoeklicht een krachtigen stralenbundel vooruit wierp. Dit nam echter niet weg, dat de auto pas werd gezien, toen zij vlak bij was. Zelfs de sterke lichten van den wagen waren niet in staat de duisternis verder dan een paar meter te doorboren.

Indien de lichten krachtiger, of beter gezegd, indien de mist minder dik was geweest, dan hadden de mannen in de auto een groote limousine kunnen zien, die vlak vóór hun wagen den hoek van de straat was omgezwenkt.

Nu echter zagen zij niets en de limousine was alweer de veel kortere Churchstreet, die met

Sloanestreet een hoek vormt, ten einde gereden en wéér een hoek omgedraaid, vóór de auto met de mannen stil hield.

De voorbijgangers, die toevallig in de nabijheid van de auto waren, zagen met eenige verwondering de mannen van den wagen springen en, naderbij gekomen, konden zij de hooge helmen van tot de tanden gewapende politieagenten onderscheiden.

....Zooeven nog gezien.... moet hier den hoek omgegaan zijn.... het scheelde maar een kleinigheid.... pech.... alweer mis.... of de duvel er mee speelt.... Raffles.... had iemand bij zich....

Dit ongeveer waren de brokstukken van zinsneden en uitroepen, die de voorbijgangers even in de thans verlaten straat konden opvangen.

Het duurde niet lang of de auto werd door de mannen weer bestegen en voort ging het weer, maar nu in een andere richting.

De voetgangers verspreidden zich en de meesten veronderstelden, dat de politie-mannen in de auto een achtervolging op touw hadden gezet, doch dat de dief of de moordenaar had weten te ontsnappen onder begunstiging van den mist.

Zij, die dat dachten, hadden gelijk.

De zooeven vertrokken auto was volgeladen met gewapende politie-agenten, die zoo juist in achtervolging waren geweest van een auto, waarin zich twee mannen bevonden, die men op heeterdaad had betrapt, toen zij bezig waren over een hek te klimmen van een groot en deftig heerenhuis in West End.

De politie-agenten hadden onmiddellijk de noodige maatregelen genomen om de misdadigers in te sluiten, maar de kerels waren hun te slim af geweest en terwijl zij dachten, dat zij zich nog op een der daken in de buurt bevonden, zag de inspecteur, die den troep aanvoerde en Baxter was geheten, een tweetal mannen loopen en begreep, dat zij uit de insluiting ontsnapt waren.

Inspecteur Baxter zette ze onmiddellijk na en floot de auto, die naar hij wist, zich in de nabijheid moest bevinden.

Onder het loopen zag hij de gestalten der mannen heel duidelijk zich als silhouet tegen het licht van een straatlantaarn afteekenen; hij onderscheidde een lange, slanke figuur en een kleinere dikke en onmiddellijk was het hem als een bliksemstraal door het brein geschoten, dat een dier twee mannen wel eens niemand anders kon

zijn dan de beruchte John Raffles, alias Lord Lister, die vanwege zijn stoute stukjes welke hij uithaalde en de wijze waarop hij zich voor de politie wist te verbergen, algemeen de Groote Onbekende werd genoemd.

Zoodra inspecteur Baxter deze gedachte uitte werd zij ondersteund door zijn eigen manschappen en een dolle jacht begon.

Eensklaps was de auto komen opdagen en de mannen waren ingestegen, in de vaste meening, dat zij de vluchtelingen nu spoedig zouden hebben achterhaald.

Met het instappen der manschappen waren echter een paar kostbare minuten verloren gegaan en in dien tijd hadden de twee vluchtelingen zich zoo ver verwijderd, dat zij door de mist onzichtbaar waren geworden.

Toch vertrok de auto in een razende vaart en waarlijk, daar vlak voor hen, op een meter of twintig, daar zagen zij de twee vluchtelingen weer.

Midden in de straat stond een groote, fraai gelakte automobiël en de vluchtelingen schenen zich daar achter te willen verbergen, want zij liepen er in razende vaart naar toe.

— Wacht maar mannetjes, mompeide inspecteur Baxter in zijn baard, dat is het einde. Nu kan je ons niet meer ontsnappen. We zijn met te veel. Wij omringen eenvoudig de auto en jullie zijn er bij.

En hij wreef eens in zijn handen.

Maar hij wreef te vroeg.

Eensklaps zette de gesloten auto zich in beweging. De vaart werd sneller en sneller en de arme politie-inspecteur begreep, dat de twee mannen den chauffeur hadden overgehaald hen te vervoeren, want zij waren nergens meer te ontdekken, dus moesten zij wel in de auto geklommen zijn.

Niettemin gaf inspecteur Baxter den moed niet op. Hij gaf zijn chauffeur bevel de voor hen rijdende auto te achtervolgen en indien mogelijk te achterhalen.

Nu volgde een wilde jacht, straat in straat uit. Eindelijk kwamen zij in Sloanestreet, een straat, die zooals men weet, een der langste van geheel Londen is. Hier kon de groote, gesloten auto volle kracht zetten en zij vloog er van door. Hierbij won zij een weinig op haar vervolgers.

De afstand bedroeg hoogstens zestig meter en

heel flauw konden de manschappen het roode achterlicht nog zien schemeren.

Plotseling zagen zij het een hoek omdraaien, maar toen zij bij den hoek aankwamen, was de straat, die naar zij meenden door de limousine was ingeslagen, geheel verlaten. Zij begrepen, dat verdere achtervolging nu nutteloos zou zijn en keerden terug.

Dat was het oogenblik, dat wij zooveen beschreven hebben en waarbij de voorbijgangers de verschillende uitdrukkingen hoorden, die wij hebben weergegeven.

Wij willen thans zien wat er van de groote limousine geworden is, die pas het voorwerp van achtervolging der politie-mannen was geweest.

Toen de auto den hoek van Sloanestreet en Churchstreet was omgeslagen, doofde de chauffeur onmiddellijk de lichten uit en liet den wagen eensklaps op de tweede versnelling loopen; daarbij sloot hij den uitlaat af, zoodat de groote wagen zoo goed als geruischloos liep.

Toen de politiemannen dan ook de straat inkeken, konden zij niets meer van de limousine waarnemen, zoodat zij dachten dat deze reeds een hoek had omgeslagen.

Dat deed de chauffeur ook zoo spoedig mogelijk, nog steeds heel bedaard op de tweede versnelling rijdend, terwijl hij alleen de kleine zijlichten liet branden.

Het ging nu langs Regentstreet en Victoriastreet naar Hampstead Heath, waar een voorname straat werd ingeslagen.

Midden in deze straat bevond zich een nauwe steeg, die weldra links afboog, waardoor men aan de achterzijde der huizen kwam, die de auto zoo juist was gepasseerd.

Midden in die steeg hield de auto eensklaps stil. Het portier opende zich en twee heeren, keurig gekleed in avondcostuum, waarover een zwart lakensche, met roode zijde gevoerde cape en den cylinder op het hoofd, stegen uit, openden een poortje in den muur en verdwenen daar achter.

De chauffeur gaf nu weer gas en ging met den lediger wagen verder.

Inmiddels liepen de twee heeren geruischloos over het tuinpad naar de achterzijde van een groot, breed huis, waar zij voor een gesloten deur stil hielden.

De langste der twee haalde een kleinen sleutel-

ring uit den zak en opende met een der sleutels, die zich daaraan bevonden, de deur, waarna beiden binnentraden.

Zij gingen op den tast een gang door en draaiden toen een schakelaar van het electriche licht om.

Een trap werd zichtbaar en beiden spoedden zich naar boven.

Nu kwamen zij in een fraaie marmeren, met een rooden peluchen looper bedekte gang, die zij doorgingen en waarna zij voor de tweede maal stil hielden voor een der deuren, die wederom met een kleinen sleutel werd geopend.

Klik-klak klonk het en de kamer baadde in een zee van licht.

Eerst nu keken de twee heeren elkaar aan. Hun blikken waren veelbeteekenend; beiden zagen een weinig bleek en lieten zich, zonder één woord te spreken, in een gemakkelijken stoel zakken.

Toen zij zoo ongeveer vijf minuten gezeten hadden, werd de stilte verbroken door den kleinste der twee, die eens diep ademhaalde en toen zei:

— Dat was op het kantje af, Edward. Ik dacht heusch, dat ons rijk uit was en dat we er bij waren.

De lange slanke haalde de schouders op, glimlachte en zei:

— Ja, op een gegeven oogenblik dacht ik het ook, maar toen wij door het cordon heen waren, toen had ik weer mijn moed en zekerheid terug.

— Nu, maar die achtervolging met de auto dan? zei de kleine, dat was toch ook niet mis. Zij gingen bijna even gauw als wij.

— Dat is zoo, hernam de andere, dien wij als Edward hebben hooren aanspreken, maar veel nader hadden zij niet moeten komen, want anders....

En veelbeteekenend liet de spreker een revolver zien.

De kleine schrok hiervan en zei:

— Hé, Edward, zou je geschoten hebben? Ik dacht, dat een menschenleven je heiligt was?

— Dat is het ook, Charly, hernam de andere, maar wie zegt je, dat ik op menschen zou hebben geschoten. Ik had alleen de bandjes de lucht uit het canvas geblazen en dan hadden ze niet verder gekund.

De kleine keek zijn metgezel eens bewonderend aan.

— Jij denkt toch ook aan alles, zei hij eindelijk.

— Kom, Charly, zei de groote, we moesten nu maar naar bed gaan, je ziet nog een beetje bleek van den schrik en daar we morgenochtend vroeg op moeten....

— Vroeg op? zei de andere en er klonk verwondering in zijn stem. Vroeg op? Waarom als ik vragen mag?

— Omdat we morgenochtend vroeg naar Dover vertrekken. We gaan naar Parijs.

Den spreker trof een vragende blik uit de oogen van zijn makker.

— Ja, Charly, voegde deze er aan toe, ik vind dat maar het veiligst. Het beste is, om een paar maandjes te verdwijnen. De grond wordt me hier op 't oogenblik wat te heet onder de voeten. Ik zou om de dooie dood niet graag willen, dat ze argwaan kregen, dat John Raffles of Lord Edward Lister, zooals je me maar noemen wilt, identiek is met den deftigen Lord William Aberdeen, die hier dit prachtige en groote heerenhuis bewoont. Dat mag volstrekt niet. Ik heb veel liever, dat ik eenige maanden mijn werk niet kan doen, dan dat ze daar achter zouden komen. En dat dat mogelijk is blijkt uit het feit, dat ik Baxter, (want het was alweer die goeie pechvogel, die me bijna bij m'n jasje had,) hoorde zeggen aan zijn mannen, dat hij meende, dat het Raffles was, die daar vluchtte.

Als hij er achter komt, dat de vluchteling hierheen is gegaan, zou hij wel eens huiszoeking kunnen aanvragen en dat moeten wij zien te voorkomen.

— Maar Edward, zei de andere, die niemand anders dan Charles Brand was, de secretaris van den Gentleman-Inbreker. Maar Edward, is het dan niet beter, dat we nu al heen gaan? Ze kunnen van nacht wel komen en wat dan?

— Neen, Charly, voor van nacht bestaat nog geen gevaar. Ook al hebben ze ons gevolgd, dan nog kunnen ze van nacht geen bevel tot huiszoeking verkrijgen en zonder dat komen ze hier niet binnen. Wel kan het zijn, dat ze netjes komen aanbellen en verschillende vragen aan me willen stellen, maar daarop kan ik ze behoorlijk antwoorden, zoodat ze niets kunnen uitrichten. Trouwens voor dat laatste ben ik niet bang. Als ze hooren dat ze hier bij Lord William

Aberdeen aan huis zijn, zullen ze natuurlijk denken aan een vergissing.

— Ik hoop, dat je gelijk hebt, zei Brand, die nog niet erg op zijn gemak scheen te zijn, ik zou het zekere maar voor het onzekere nemen.

— Dat doe ik ook, beste jongen, zei Raffles lachend, want we gaan er morgen voor een tijdje van door. Naar Parijs, zooals ik je heb gezegd. Dat kan volstrekt geen kwaad. We sluiten hier het huis, geven Henderson, die ons vanavond weer prachtig geholpen heeft door schitterend de auto van de politie op een dwaalspoor te brengen en op het juiste oogenblik de lichten te dooven, een extra-vacantie, en gaan een paar maandjes te Parijs wonen. Hoe vind je dat?

— O, ik vind het heerlijk. Ik vind Parijs een prachtige stad, doch ik wou dat we er al zaten.

— Kom, Charly, nu niet meer zoo sentimenteel, hoor! Je moet niet al te bang zijn. Ik dacht, dat je daar wel een beetje boven verheven zoudt zijn. Je bent al zoo lang mijn trouwe helper en vriend, dat ik dacht, dat je zoetjes aan geen zenuwen meer had.

— Nu Edward, ik geloof, dat je in dat opzicht ook geen klagen over mij hebt, maar van avond.... brrrr.... ik ril als ik er aan denk.

— Ja, het is waar, het was op het kantje af. Maar kom, laten we daar nu maar niet meer aan denken en naar bed gaan.... Wel te rusten, Charly.

Het was zooals Raffles gezegd had. De politie was het spoor der beide mannen volkomen bijster.

Raffles en Brand hadden, toen zij eenmaal in de auto zaten, snel van kleding verwisseld. Er lag in de auto altijd een pakje klaar met andere kleeven en de beide mannen, die er in gewoon sportcostuum in geklommen waren, kwamen er als deftige society gentlemen uit.

Deze voorzorg namen zij altijd, zoodat het zelfs twijfelachtig geweest zou zijn, wanneer inspecteur Baxter de auto had achterhaald, dat hij in die deftige heeren zijn vluchtelingen zou hebben herkend. Hij zou natuurlijk aan een vergissing hebben gedacht, hetgeen met het oog op den mist geheel niet denkbeeldig was.

Toen Raffles in bed lag, prees hij zijn goed gesternte, dat hem altijd de noodige voorzorgen deed nemen, als hij op avontuur uittrok. Ook

nu had hij zijn chauffeur, James Henderson, opdracht gegeven in een bepaalde straat te wachten, om, wanneer de nood aan den man was, te kunnen vluchten. Dat middel had hem vanavond weer prachtig geholpen en hij was over zich zelf en zijn goeden chauffeur uitermate tevreden.

Brand moest, hoe meer hij over het beleefde avontuur nadacht, erkennen, dat zijn vriend en meester een genie was en veel knapper dan de heele politiemacht van Scotland Yard bij elkaar.

Nog nimmer was het aan één politieman gelukt hem gevangen te nemen. Steeds had hij hen weten te verschalken en soms op de origineelste wijze.

Brand had alle gelegenheid gehad dit te kunnen constateeren, want al nam Raffles altijd zijn maatregelen, toch gebeurde het ook vaak, dat men hem verraste bij zijn werk.

Wat dat werk dan wel was?

Dat is niet zoo heel gemakkelijk in een paar woorden te zeggen.

Raffles was, zooals den lezers gebleken is, de Groote Onbekende, of wel de Gentleman Inbreker, maar een misdadiger in de gewone beteekenis van het woord was hij niet.

Hij was eigenlijk zoo iemand als de held van Jules Verne's roman: Twintig duizend mijlen onder zee, kapitein Nemo, die er even als hij, een eigen wetboek op nahield.

Ook hij was niet tevreden met de bestaande wereldorde en in afwachting, dat men daarin verbetering zou aanbrengeu, had hij al vast een begin gemaakt met datgene wat hij noodzakelijk achtte.

Hij kon het, bij voorbeeld, niet uitstaan, dat de Staat het toeliet, dat sommige personen of groepen van personen zich door zoogenaamde commercieele handigheidjes ten nadeele van hun evenmensen konden verrijken en wel op zoodanige wijze, dat zij het opeengestapelde kapitaal nimmer nuttig konden aanwenden, waarbij dan nog doorgaans kwam, dat zij het zoo druk hadden met geld verdienen, dat er voor één enkele ge-

dachte aan de minder bedeelden gewoonlijk geen tijd was.

En daar de Staat het ook kon aanzien, dat eerlijke, arbeidzame lieden, die door het noodlot werden achtervolgd, of dat soldaten, die heel hun leven voor het vaderland hadden gediend, op hun ouden dag niet meer het brood voor hen zelf en de hunnen konden verdienen, in armoede en ontbering moesten voortleven, zonder dat er één hand ter ondersteuning naar hen werd uitgestoken, had hij het op zich genomen om die menschen te helpen. Niet met mooie woorden of beloften; maar met daden. Hij kwam bij hen met het geld in de hand en gaf aan hen, wat hij pas ontnomen had aan hen, die volgens hem te veel hadden.

Was eenmaal zijn oog op zoo'n rijkard gevallen, dan wee zijn brandkast. Er was geen slot zoo sterk, geen pantserplaat zoo taai en dik of Raffles zag wel kans er met zijn instrumenten, die hij voor het grootste gedeelte uitgevonden en zelf vervaardigd had, doorheen te komen.

Geen muur was voor hem te hoog, geen hek te puntig. Hij klom tegen de stijlste hindernissen op en dook in het diepste water. Nog nimmer was hij voor een hinderpaal teruggedruisd en ook nog nooit had zijn goed geluk hem in den steek gelaten.

Maar wel gebeurde het nu en dan, dat zijn overmoed hem parten speelde. Dan werd hij midden in zijn werk verrast door de politie, die den brutalen inbreker al jaren te vergeefs zocht en die goud had willen geven, wanneer zij hem hadden kunnen arresteren.

Zoo was het ook dezen nacht gegaan. Maar wederom was de Gentleman-Inbreker de Groote Onbekende gebleven.

Zoowel Raffles als Brand sliepen dien nacht voortreffelijk. Niemand verstoorde hun nachtrust en pas tegen den ochtend werden zij wakker door het geklop van hun ouden kamerdienaar Gaston, die Mylord kwam mededeelen, dat Henderson, de chauffeur er was.

Hoofdstuk II.

Op weg naar Parijs.

De „Senegambia”, een kleine, onooglijke stoomboot, die niet in staat scheen te zijn om het Kanaal over te steken, verliet de reede van Dover.

De dikke mist scheen te zullen optrekken. De krijtrotsen der Engelsche kust waren nog zichtbaar, toen het bloote oog reeds de havenwerken van Calais kon onderscheiden.

Raffles was alleen aan boord gegaan en Charly Brand had den overtocht op het schip aanvaard, alsof hij den ander in het geheel niet kende.

Men moest op alles zijn voorbereid en hoewel Raffles geen grooten dunk had van de speurkunst der hem vervolgende Engelsche politie, liet hij toch niet na, zijn spoor zooveel mogelijk uit te wisschen.

Hij kon er wel zeker van zijn, dat de Fransche havenautoriteiten langs telegrafischen weg op de hoogte waren gebracht van een zeer volledig signalement van den vluchteling en zijn vriend.

In dit opzicht had Raffles echter zijn maatregelen genomen.

Een valsche baard, die op zeer kunstige wijze was vervaardigd en bevestigd en een parafine-inspuiting, die het mogelijk maakte, zijn neus een anderen vorm te geven, hadden hem zoo verschillend gemaakt van het signalement, dat zijn eigen moeder hem niet herkend zou hebben.

Hij was bovendien in het bezit van een Amerikaansche pas, die hem legitimeerde als burger der Vereenigde Staten, Harrison en het viel Raffles gemakkelijk, de woorden zoo uit te spreken als dat den Yankees eigen is.

Toen de trein, waarmede zij uit Londen waren vertrokken in Dover was aangekomen, hadden Raffles en Charly de coupé verlaten als twee elkaar vreemde menschen, die toevallig een eindweegs hebben samengereisd.

Bij den uitgang van het perron had Lord Lister de politiebeambten opgemerkt, die alle passagiers met wantrouwende blikken opnamen.

Op gerekten Amerikaansch-Engelschen toon had hij een kruier geroepen en hem bevolen, zijn bagage aan boord te brengen.

Hij onderhield zich nog eenigen tijd in Yan-

kee-dialect met den man, die, zijn reistasch dragend, naast hem voortliep en kwam zoo ongehinderd langs de spiedende beambten.

Even gemakkelijk was Charly hengepasseerd, want diens signalement was niet opgegeven en niemand lette dus op hem.

Toen de touwen werden los geworpen bevond Raffles zich op het achterdek en, als onverschillig rondrentelend, naderde Charly hem.

Dicht bij zijn vriend bleef hij staan om met groote belangstelling in het water te kijken.

Het achterdek was geheel verlaten en niemand was getuige van het gesprek, dat beide vrienden, zonder elkaar aan te zien, samen voerden.

— Ik heb er eens ernstig over nagedacht, zei Raffles, maar wij moeten voorloopig van elkaar scheiden.

— Is dat dringend noodig? klonk het van Charly's lippen.

— Ja, antwoordde Raffles. In het ochtendblad, dat ik te Dover kocht, stond dat Raffles met zijn secretaris is gevlucht, maar van jou is geen signalement opgegeven. Ik moet voorzichtig zijn en zal mij in Parijs zoolang verbergen, totdat mijn valsche baard door een echten vervangen is. Met behulp van parafine-inspuitingen zal ik mijn neus dezen vorm laten behouden en met mijn sterken baardgroei kan ik stellig over drie weken zonder vrees weer opduiken.

— En wat moet ik in dien tijd doen? vroeg Charly.

— Wel, jij neemt in Calais een andere coupé dan ik en reist naar Parijs. Daar neem je je intrek in het hotel Regina onder den naam Mc. Allan en je geeft je uit als een rijke Schot, die voor zijn plezier voor een paar weken naar Parijs is gekomen. Je leeft daarnaar, betoont je zeer vrijgevig en bekommert je verder niet om mij.

— En wat gebeurt er met jou? informeerde Charly Brand op angstigen toon.

— Ik heb nog 2000 pond bij mij, dat is meer dan voldoende om in die drie weken alles in

het werk te stellen om alle mogelijke sporen uit te wischen.

En zonder verder eenig antwoord af te wachten, wandelde Raffles naar de kajuitstrap, die naar het kleine rooksalon leidde.

Brand bleef nog een paar minuten zitten, starend naar de zich steeds meer verwijderende Engelsche kust, stond toen open begaf zich naar het middendek, waar meerdere passagiers het zich op breede ruststoelen gemakkelijk hadden gemaakt.

Reeds een paar malen was hij voorbij de dekstoelen gewandeld, toen zijn aandacht werd getrokken door een beeldschoon meisje, dat in een plaid gewikkeld, om haar voor den frisschen zeewind te beschutten, over de golven staarde.

Zij had een boek in de hand, als om het te doen voorkomen, dat zij las, maar Brand zag heel goed, dat zij over de regels heenstaarde en naar het rustelooze beweeg der wateren keek.

Hare oogen waren van dat donker blauw, dat naar het violette neigt en hadden iets onuitsprekelijks droevigs over zich.

Toch waren hare wangen frisch en blozend, zoodat Brand dacht, dat haar droefheid slechts van ondergeschikten aard zou zijn. Misschien waren het wel meisjesgrillen, die haar het kopje lieten hangen, zoo dacht hij en hij nam zich voor de eerste de beste gelegenheid aan te pakken om een praatje met haar te beginnen, want, ofschoon hij geen Don Juan in de kwade beteekenis van het woord kon worden genoemd, had hij een zwak voor vrouwelijk schoon en ging hij graag met de andere sexe om.

Terwijl hij zoo heen en weer drentelde en haar in het oog hield, zag hij haar nu en dan over haar schouder kijken, alsof zij iemand wachtte. Brand vond dat minder aangenaam en dacht al aan concurrentie.

Plotseling zag hij haar schrikken. Zij maakte een nauw merkbare beweging met het hoofd, die Brand echter niet ontging, waarna zij met grooten ijver begon te lezen in het boek, dat zij in de hand had. Brand zag echter duidelijk, dat zij niet las, want zonder het te merken, had zij het onderste boven voor zich.

Brand keek in de richting, waarnaar zij het hoofd had gewend en zag nu uit de kajuit een donkeren jongen man komen, wiens uiterlijk hem niet al te zeer beviel.

Hij droeg een klein, dun kneveltje en zijn ge-

bronsde huid gaf den indruk, dat hij een Oosterling was.

Brand zag vervolgens hoe hij een paar maal voorbij den stoel wandelde, waarop het blonde meisje zat en nam ook duidelijk waar, dat hij haar telkens nauwkeurig bespiedde.

Eén maal zag hij hoe zij ter sluiks even van haar boek opkeek, toen de jonge donkere man passeerde, maar zij sloeg haar oogen weer neer en alles was zoo gauw gegaan, dat hij zich afvroeg of hij zich niet vergist had, want daarna deden die twee alsof zij elkaar niet zagen of kenden.

Brand, die al zoo'n beetje verliefd op het blonde schoonheidje was en hoe langer hoe meer door haar melancholie werd aangetrokken, maakte zich zelf maar al te graag wijs, dat die twee niet in verbinding met e'kaar stonden, tot dat hij het ten slotte ook geloofde.

Hoewel het kalm weer was, schoot de wind nu en dan plotseling even uit, zoodat de passagiers somwijlen naar hun hoed moesten grijpen, om dien niet op een zeker moment in de golven te zien verdwijnen.

Op een zeker oogenblik, juist toen hij zijn aangebedene passeerde, deed een rukwind den korten rok van het meisje opwaaien, zoodat een gedeelte van het slanke, fraai gevormde, door een zijden kous strak omsloten been zichtbaar werd.

Zooals het een preutsche schoone betaamt haastte hij zich haar rok naar beneden te trekken, bij welke beweging zij het boek verloor, dat zij in de hand hield en dat vlak voor de voeten van haar stillen aanbieder, in casu, Charly Brand, rolde.

Als een pijl uit den boog vloog hij er op af en voor zij in staat was zich op te richten had hij het boek reeds opgeraapt, waarna hij, met den hoed in de hand, het haar aanbood.

— Pardon, Miss, mag ik u dit overhandigen? vroeg hij vriendelijk; terwijl hij het boek vasthield om haar aldus te dwingen hem even aan te zien.

Een dankbare blik uit haar mooie violette oogen was zijn belooning.

Zij stamelde enkele woorden van dank en Brand waagde het zich op een naast haar staanden stoel te gaan zitten.

Aanvankelijk vlotte het gesprek niet erg, maar

weldra was het ijs gebroken en babbelden die twee dat het een lieve lust was.

De geheele overtocht was Brand niet meer van hare zijde te slaan en hij verheugde zich er in, dat zij er in toestemde, dat hij haar al die kleine diensten bewees, die hoewel van geringe beteekenis toch alleen door den waren gentleman kunnen worden gedaan.

De tijd ging Brand veel te snel om en met leede oogen zag hij, dat zij weldra de Fransche kust naderden.

Al dien tijd had Brand niets meer gezien van den donkeren, jongen man, dien hij in zijn verbeelding voor een concurrent had aangezien en dien hij bereid was met huid en haar te verslinden. Hierdoor was het hem zelfs mogelijk het meisje bij de aankomst met haar bagage te helpen.

Toen de „Senegambia” de haven van Calais binnenliep, stond op zeer korten afstand van de aanlegplaats reeds de trein naar Parijs gereed.

Raffles stond al voor een eerste klasse coupé in de zijgang van den trein en hij kon niet nalaten te glimlachen, toen hij zag, dat zijn vriend Charly Brand in de aangrenzende coupé plaats nam, te zamen met de pikante schoonheid, die ook hem aan boord reeds was opgevallen.

De trein zette zich in beweging.

Raffles trok zich terug in de coupé. Als Brand misschien van plan was om zijn rol als rijke

Schot in Parijs te spelen met behulp van een galante dame, had hij daar niets tegen. Hij gunde zijn secretaris gaarne dat plezier.

In Amiens, het eerste station van beteekenis, kocht Raffles het Parijsche ochtendblad, dat aan het station werd verkocht en tot zijn groote voldoening zag hij, dat de Parijsche pers zich niet minder dan de Londsche verdiepte in gissingen omtrent het geheimzinnige bestaan van Raffles — Lord Lister.

Hij gevoelde zich nog veiliger, toen hij bemerkte, dat het signalement der Fransche bladen even weinig met zijn vermoed uiterlijk overeenstemde als dat der Engelsche.

De trein stoomde het reuzenstation St. Lazare te Parijs binnen, waar het licht der electriche lampen schitterde.

Raffles had het perron verlaten en was juist van plan in een taxi plaats te nemen, toen hij nog eens om zich heen keek om zijn vriend in de menschenmassa te zoeken.

Hij zag hem en weer vloog een glimlach over zijn gelaat.

Charly Brand stond op korten afstand van hem, voor een taxi en hielp de blonde dame instappen. Daarop riep hij den chauffeur een adres toe, dat Raffles door het lawaai om hem heen niet kon verstaan, nam bij de dame plaats, waarna de taxi wegreed.

Lachend steeg Raffles in zijn auto en reed naar het hotel, dat hij den chauffeur had opgegeven,

Hoofdstuk III.

Op het spoor.

Reeds vier dagen was Raffles in Parijs en in die vier dagen genoot hij in het steeds groeiende gevoel van veiligheid, dat zich van hem meester maakte bij het lezen der courantenberichten over zijn eigen aangelegenheden.

Hij had in Montparnasse een kamer gehuurd in een tweederangs hotel.

Thans stond hij voor den smallen ingang van zijn hotel en dacht er over na, hoe hij den avond zou doorbrengen.

Hij verveelde zich een weinig en het speet hem, voor zoo langen tijd het gezelschap van Charly te moeten missen.

Het was halfvijf en de eerste avondbladen moesten reeds zijn verschenen.

Raffles liep naar de naastbijzijnde courantenkiosk en ontvouwde, langzaam voortlopende, het daar gekochte blad, terwijl zijn blik langs de kolommen vloog.

Plotseling bleef hij staan.

Zijn oog bleef rusten op het met vette letters gedrukte opschrift van een klein stadsbericht, waarvan de inhoud hem sterk interesseerde.

EEN GEHEIMZINNIGE GESCHIEDENIS.

Dezer dagen stapte in Hotel Regina een

vreemdeling af, die bij het onderzoek volgens het hotelregister Mr. Mac. Allan blijkt te heeten. Nadat hij zijn kamers een week vooruit had betaald vertrok hij weder in gezelschap van een elegante jonge dame, wier signalement niet bekend is, daar zij een dichten sluier droeg. Hierna heeft niemand hem weer gezien, totdat hedenochtend een onzer verslaggevers, die hem toevallig in het hotel had gezien, in hem den patient herkende, dien men bewusteloos op een bank in het Bois de Boulogne had gevonden. Daar de patient aan verlies van geheugen scheen te lijden, liet men onzen verslaggever bij hem en daarna is het gelukt zijn geheugen in zooverre weer op te wekken, dat hij zich wist te herinneren wat hem overkomen was. Daar de politie de zaak in handen heeft en zij ons verzocht heeft geen nadere bijzonderheden te publiceeren, ten einde het onderzoek niet te belemmeren, kunnen wij geen verdere inlichtingen verstrekken. Wij blijven echter op de zaak attent en hopen binnen enkele dagen de waarlijk dramatische bijzonderheden van deze geheimzinnige zaak te kunnen geven.

Raffles had moeite om zichzelf te beheerschen. Geen twijfel mogelijk, deze Mac Allan, van wien hier sprake was, moest Charly Brand zijn.

Met koortsachtige haast vloog hij het artikel door, dat zijn vermoeden bevestigde.

Raffles aarzelde geen oogenblik. Hij sprong in een taxi en 20 minuten later bevond hij zich aan den ingang van het ziekenhuis.

Zonder veel moeite gelukte het hem, aan het bed van Charly te worden toegelaten.

De ongelukkige was thans bij zijn volle bewustzijn. Toen Raffles binnentrad, kwamen Charly Brand de tranen in de oogen.

De jonge dokter, die Raffles had binnengebracht, verwijderde zich bescheiden en nauwelijks waren de beide vrienden alleen, toen Charly snikkend vertelde, wat er met hem was gebeurd.

Hij had minder het plan gehad om galante avonturen te zoeken dan wel om de hem door Raffles opgedragen rol van overmoedigen rijaard goed te spelen.

Na het einde der voorstelling had de auto der dame op hem gewacht. Charly was ingestapt en glimlachend had de blonde dame hem uit een gevulde bonbonnière gepresenteerd. Met

haar welgevormd blank handje had zij hem een der bonbons in den mond geduwd.

Verder wist Charly niet wat er met hem gebeurd was.

Hij moest in het rijtuig zijn ingeslapen en om vijf uur in den morgen vond een agent van politie hem in het Bois de Boulogne.

Hij lag daar op een bank en was volslagen bewusteloos.

De portefeuille met 49,000 pond erin, was verdwenen; andere voorwerpen van waarde en eenige biljetten van honderd francs, die hij in zijn vestzak droeg, had men in zijn bezit gelaten.

Nadat men hem in het hospitaal had gebracht, was hij drie dagen buiten kennis gebleven en eerst nu tot het volle besef gekomen van hetgeen met hem was voorgevallen.

Het ontzettende feit stond hem helder voor oogen: hij had den hem toevertrouwd schat verloren.

Raffles had naar het verhaal van Charly geluisterd, zonder hem in de rede te vallen.

Met vochtige oogen keek Charly hem aan.

— Kan je me vergeven, Edward? vroeg hij.

— Och kom, er valt niets te vergeven, antwoordde Raffles. Ik voel verbazend veel lust om in dit speciale geval de rol van Sherlock Holmes te spelen en die nobele dame en haar medeplichtigen, want die moet zij hebben, op te sporen en hun, als het kan, weer een deel van het geroofde af te nemen.

Je weet zeker niet, welken weg de auto nam?

— Neen, ik heb er geen flauw vermoeden van, want ik ben blijkbaar onmiddellijk na het gebruik van den bonbon ingeslapen, sprak Charly.

— Nu, ik heb de jonge dame aan boord gezien en zou haar onder elke vermomming terugkennén. Mocht het toeval mij op haar weg brengen, dan kan je er zeker van zijn, dat ik het broeinest van ongerechtigheden opspoor.

— Wat wil je gaan doen? vroeg Charly angstig.

— Voorloopig niets! antwoordde Raffles.

Ik zal alleen zorgen, dat ik op een dergelijk toeval ben voorbereid en niet het slachtoffer word van haar slaapmiddeltjes. Daarbij zou ik niet gaarne willen, dat de politie zich met mij bemoeide. Voorloopig zou ik liever niets met die heeren te maken hebben.

Charly glimlachte.

— Heeft men je reeds ondervraagd? vroeg Raffles plotseling.

— Neen, nog niet, sprak de patiënt, maar dat zal vanavond geschieden. Men heeft mij het bezoek van den commissaris al aangekondigd.

Raffles scheen een oogenblik ernstig na te denken.

— Vertel hem wat je wilt, zei hij eindelijk, maar in geen geval de waarheid; breng hem zoover mogelijk van het spoor, want ik wil zelf deze zaak ongestoord en op mijn gemak uitpluizen. Begrepen?

Charly knikte.

Een zucht van verlichting ontsnapte den jongen man, nu zijn vriend hem geen enkel verwijt had gemaakt.

— Ik ga nu heen en kom je morgen weer bezoeken, zei Raffles, opstaande.

Daarop drukte hij Charly met eenige vriendelijke woorden de hand en vertrok.

De Acacia-allée in het Bois de Boulogne is des morgens tusschen 11 en 12 de verzamelaars van de elegante leegloopers van beiderlei kunne, welke in Parijs talrijker zijn dan ergens ter wereld.

Dames uit den goeden stand begeven zich hierheen slechts in gezelschap van heeren, terwijl de vertegenwoordigsters der demi-monde en van de tooneelwereld hier alleen of vergezeld door haar luxehondjes flaneeren.

Het gewirwar van menschen was heden bijzonder druk in de Acacia-allée. Ruiters en wandelaars passeerden elkander in bonte rijen, terwijl elegante voertuigen heen en weer ratelden over den met herfstbladeren bedekten rijweg.

Op een der gehuurde stoelen, die aan weerskanten van den weg gereedstonden, zat een eenzaam toeschouwer.

De naar Yankee-mode verzorgde baard, de zware wenkbrauwen en de groote neus met te breede punt verrieden duidelijk den Amerikaan, terwijl de degelijke en tevens elegante kleeding het type voltooide.

De man maakte den indruk, zeer geblaseerd en rijk te zijn en wie hem daar zoo vol aandacht met zijn heldere, grijsblauwe oogen de voorbij wandelende dames zag opnemen, moest wel denken, dat hij hierheen gekomen was om aangenaam, vrouwelijk gezelschap te zoeken.

Daar naderde aan het einde van de laan een elegante equipage.

De dame, die de paarden mende, een typische blondine, wier opvallend eenvoudig toilet haar fijnen smaak verried, scheen in deze omgeving nog onbekend te zijn, want, in tegenstelling met de andere vrouwen, groette niemand haar.

Toch scheen zij de algemeene attentie te trekken en toen de Amerikaan vanuit zijn stoel de schoone wagenbestuurster opmerkte, stond hij op, om haar beter te kunnen zien.

De blondine sprong, toen zij tot in het midden der allee was gereden, met een sierlijke beweging uit het rijtuig. Zij wierp den groom, die op de achterbank zat, de teugels toe en begaf zich naar het wandelpad.

De eenzame toeschouwer hield zijn blikken onafgebroken op haar gevestigd. Met gespannen aandacht volgde hij al haar bewegingen en zag hij, hoe zij onderzoekend naar de heeren keek, die haar glimlachend voorbijgingen.

Geen hunner scheen haar echter te kunnen bekoren en zoo was zij den Amerikaan genaderd, die haar met een langen blik en bijna onmerkbaar glimlachje in de oogen keek, terwijl hij beleefd zijn hoed voor haar afnam.

Een knikje en een aanmoedigende blik uit de donkere oogen was zijn belooning.

Hij naderde haar en in onberispelijk Fransch, met een licht Amerikaansch accent, sprak hij:

— Madame, ik ben u dankbaar, voor de wijze waarop gij mijn onbeleefden groet beantwoordt.

— Ah! Gij zijt een Amerikaan, antwoordde de dame glimlachend en nog voordat hij haar had kunnen antwoorden, vervolgde zij:

— Als gij wilt, gaan wij samen in „Café de Madrid” lunchen.

— Ik voeg mij natuurlijk naar al uw wenschen, antwoordde de galante Amerikaan.

De dame keerde zich om, de equipage werd door den groom tot aan den rand van het voetpad gestuurd, zij nam plaats en greep de teugels.

Met een welsprekende handbeweging noodigde zij den Amerikaan uit, de plaats aan haar zijde in te nemen.

Raffles, want, zooals onze lezers reeds zullen hebben vermoed, was hij het, die zich als Amerikaan had vermomd, reed met de avonturierster, die hij dadelijk had herkend als de schoone van de „Senegambia”, naar het „Café de Madrid”.

Toen de maaltijd was afgelopen, plaatsten de kellners, die op geruischlooze wijze de gasten van het dure Café de Madrid bedienden, de

Mokkakopjes op het tafeltje, waaraan Raffles en zijn elegante dame zaten. Het onderhoud vlotte uitstekend, maar Raffles had alle reden om zich te verbazen. Elke poging die hij aanwendde om het gesprek een min of meer pikant tintje te geven, leed schipbreuk.

Raffles stond voor een raadsel.

Deze vrouw, die zich door hem had laten aanspreken als een geslepen demi-mondaine, gedroeg zich nu als een dame uit de beste kringen. En toch was hij er zeker van dezelfde persoon tegenover zich te hebben, die Charly tot haar slachtoffer had gemaakt.

Haar uitnoodiging echter, om des avonds de

opera met haar te gaan bezoeken, verdreef zijn twijfel weer. Hij beloofde het haar en beiden stonden op om heen te gaan.

Zijn aanbod om haar naar huis te mogen geleiden, wees zij af, evenals zijn voorstel om haar des avonds af te halen. Zij verzocht hem, tegen acht uur bij de trap der groote opera op haar te willen wachten.

Daarop nam zij in de sierlijke equipage, die buiten wachtte, plaats, nam de teugels uit handen van den groom en na een gracieus hoofdknikje der dame verwijderde het rijtuig zich en was weldra uit de oogen van den verbaasden Raffles verdwenen.

Hoofdstuk IV.

In het hol van den leeuw.

De voorstelling in de Groote Opera was afgelopen.

In het heldere licht der electriche lampen bewoog zich een onafzienbare menschenmenigte langs den boulevard, zoodat de groote stroom operabezoekers, die het gebouw verliet, zich onmerkbaar hierin oploste.

Raffles schreed door de middelste vestibule aan de zijde van zijn laatste verovering.

Een wijde zwarte met roode zijde gevoerde cape hing over zijn schouders en bedekte slechts weinig van het keurige avondtoilet, dat zijn rijzige gestalte zeer voordeelig deed uitkomen.

Zijn gezellin, wier prachtige japon zichtbaar was onder den losjes omgeslagen witten theatermantel, wendde zich nu tot haar nieuwen vriend.

— Ik heb mijn automobiel besteld en als gij er lust in hebt, soupeeren wij in mijn huis, ik heb alles in gereedheid laten brengen.

Met een vriendelijken glimlach nam Raffles de uitnoodiging aan.

Hij voelde, dat het beslissende oogenblik gekomen was en dat men hem een dergelijk lot had toegedacht als zijn vriend Charly ten deel was gevallen, die nu reeds 14 dagen geleden, volkomen hersteld, het hospitaal had verlaten.

Het had twee weken geduurd, vóór Raffles er in geslaagd was de beroofster op het spoor te komen.

— Hier staat mijn auto, sprak de dame, op

een der vele gereedstaande motorwagens wijzende.

— Naar huis! riep zij tot den kleinen, mageren chauffeur; galant opende Raffles de coupé deur en hielp haar instijgen.

Hij overtuigde zich ervan, met een greep in zijn jaszak, dat zijn pistool daar tot zijn beschikking was, daarop nam hij naast de dame plaats en de auto sloeg den weg naar de Champs Elysées in.

Raffles haalde een gouden cigarettenset uit zijn vestzak en sprak tot de schoone blondine:

— U permitteert zeker wel, dat ik een cigarette rook?

— O, ik wilde u juist een bonbon aanbieden, antwoordde zij en een kleine bonbonnière werd te voorschijn gehaald.

Raffles' hart bonsde, want nu was het kritieke moment gekomen.

— Laat ons ruilen, Madame, zeide hij. Ik neem uw bonbon, als ge met uw klein mondje een paar trekjes aan mijn cigarette doet.

— Als gij het graag wilt, klonk het lachend en twee rijen paarlen schitterden tusschen haar lippen. Hij stak een cigarette in haar mond en gaf haar vuur. Terwijl zij den tabaksrook met lange trekken opzoog, namen haar met ringen getooide, blanke vingers een bonbon uit het sierlijke doosje en hielden deze voor den mond van haar cavalier.

Raffles kende de uitwerking van deze snoeperij.

Voorzichtig hield hij de bonbon tusschen zijn tanden en terwijl hij zich boog om de hand van zijn dame te kussen, liet hij het gevaarlijke verdoovingsmiddel in zijn rechterhand vallen.

Met leegen mond zette hij nog eenige oogenblikken de kauwbeweging voort.

Met groote voldoening zag hij, dat zijn gezellin zijn cigarette alle eer bewees.

Daarop leunde hij in de kussens terug en sloot schijnbaar de oogen, den blik echter tusschen de nauwelijks geopende oogleden onafgewend op zijn gezellin gevestigd houdende.

Hij zag duidelijk, hoe zij met een duivelsch lachje naar hem keek.

Een oogenblik wachtte zij nog, toen stond zij op, draaide het electriche licht, dat in de auto brandde, uit en gaf door een telkens herhaald kloppen tegen een der vensters, den chauffeur een teeken.

Het rijtuig had intusschen de Place de la Concorde bereikt en sloeg nu den weg in naar de Champs Elysées.

De cigarette, die een sterk werkend slaapmiddel bevatte, moest nu spoedig gaan werken om het plan van Raffles te doen gelukken, want hij had er geen flauw vermoeden van hoelang de rit nog kon duren.

Nu bemerkte hij opeens, dat de dame achteroverleunde en in die houding onbeweeglijk bleef liggen.

Om zekerheid te hebben, stootte hij, schijnbaar in diepen slaap verzonken, tegen haar voet, maar zij bewoog zich niet.

Nu stond hij op en boog zich over haar heen; zij was vast ingeslapen en Raffles wist, dat zij in de eerste tien uur niet zou ontwaken.

Vastberaden deed hij zijn wijde cape af, de revolver bracht hij in veilige bewaring in een zijner broekzakken.

Hierop nam hij haar den lichten theatermantel van de schouders en sloeg zijn cape om haar heen, waarin hij haar zoodanig hulde, dat haar japon geheel bedekt was. Haar mantel sloeg hij losjes om, zoodat hij het kleedingstuk elk oogenblik zonder eenige moeite van zich af zou kunnen werpen.

Nu keek hij door het raampje naar buiten.

De auto was juist een der breede lanen van het Bois de Boulogne ingereden en Raffles begreep uit de verminderde snelheid, dat zij het doel van den tocht naderden.

Aandachtig keek hij naar buiten en kon, ondanks de onvoldoende verlichting, de huisnummers onderscheiden.

De auto bleef staan; een enkele blik vertelde Raffles, dat het huis, voor welks tuinhek zij zich bevonden, het nummer 117 droeg.

De chauffeur gaf met zijn hoorn een teeken, het hek scheen zich automatisch te openen en de auto reed langzaam naar binnen tot vlak voor de hooge, ruime poort van het gebouw.

Raffles zag, hoe de gedaante van een bejaard heer uit de geopende deur te voorschijn kwam en hij kon duidelijk hooren, dat de chauffeur hem toefluisterde:

— Hij is verdoofd. Tatiana heeft mij het teeken gegeven.

De auto was nu door de poort naar binnengereden, de breede deuren waren weer dichtgevallen en Raffles kon bij het licht der beide autolantaarns zien, hoe de chauffeur van den bok sprong en met den andere het portier naderde.

Het beslissende oogenblik was gekomen.

Raffles rechterhand omklemde krampachtig zijn revolver en terwijl hij met de linker van binnen de deur opende, fluisterde hij met gedempte stem:

— Pst, zachtjes aan!

Bij deze woorden tilde hij de in zijn jas gehulde vrouwengestalte in de armen der beide mannen.

Doordat het licht in de auto niet meer brandde, was het hun beiden onmogelijk, iets van het bedrog te ontdekken. Zij waren onmiddellijk gereed om hun prooi mee naar binnen te nemen en juist hadden zij met hun vermeend slachtoffer den lichtcirkel der beide rijtuiglampen bereikt, toen een donderende stem hun toeriep:

— Halt!

Vol ontzetting keken zij om.

Verlamd van schrik lieten zij hun last bijna vallen.

Voor hen, geleund tegen de auto, stond een man, in rok gekleed, die hun met dreigend gebaar zijn revolver voorhield.

Een enkele blik op de gestalte die zij vervoerden, verklaarde hun wat er was gebeurd.

Voordat nog één enkel woord over hun lippen was gekomen, klonken op gebiedenden toon Raffles' bevelen:

— Neemt die vrouw op en draagt haar in

huis, ik volg u en bij den minsten tegenstand schiet ik u beiden neer. Dit wapen is voldoende om er zeven schurken het levenslicht mee uit te blazen.

De oude man trachtte op stamelenden toon iets te antwoorden, maar reeds klonk het:

— Geen woord, of ik schiet. Vooruit, doet, wat ik beveel!

Bevend van angst namen de mannen het roerlooze lichaam op en, door Raffles gevolgd, die het pistool in de eene en zijn elektrische zaklantaarn in de andere hand hield, zette de groep zich zwiingend in beweging.

Zij gingen een trapje op, dat naar een glazen deur leidde. Hierdoor kwamen zij in een vestibule, welke flauw verlicht was door een enkel elektrisch lichtje.

Op deze vestibule, die met dikke tapijten was belegd en waaraan gemakkelijke Engelsche clubstoelen een zekere behaaglijke gezelligheid gaven, kwamen drie deuren uit, welke blijkbaar toegang gaven, tot de voornaamste vertrekken van het huis.

De beide dragers keken om naar Raffles, alsof zij diens verdere bevelen wachtten.

Raffles gebod hun, Tatiana neer te leggen.

Terwijl hij zijn wapen op hen gericht hield, begon hij nu met zachte, maar niet minder bevelende stem:

— Gij hebt drie weken geleden den Schot Mc. Allan van alles beroofd en hem 49,000 pond, in Engelsche banknoten van duizend pond, afgenomen. Gij moet mij dat geld teruggeven.

— Wij hebben het niet meer, stamelde de oude bevend.

— Je liegt, antwoordde Raffles bedaard en toen de oude hierop niets kon antwoorden, vervolgde hij:

— Jullie hebt keus, of je geeft het geld terug, dan zal ik jullie met rust laten en mij niet meer om je bekommeren, of ge weigert en dan roep ik onmiddellijk de politie op, nadat ik het je eerst, door middel van dit wapen, onmogelijk heb gemaakt om te vluchten.

— Behoort gij zelf niet tot de politie? waagde de oud: het nu, zeer verbaasd te vragen.

— Neen, antwoordde Raffles, glimlachend bij de gedachte dat men hem voor een detective had gehouden.

De oude man scheen een oogenblik na te denken, maar Raffles gunde hem niet veel tijd.

— Nu, vlug een beetje, ik wacht op antwoord, beet hij hem toe.

Aarzelend begon de oude:

— Ik heb u de waarheid gezegd, wij hebben nog slechts een deel van het geld; als gij ons wilt volgen, kunt gij er u van overtuigen.

— Goed, antwoordde Raffles. Jullie gaat vooruit, maar als je mij een poets denkt te spelen, rekent er dan op, dat je laatste oogenblik is aangebroken.

De oude man opende een der deuren, die op de vestibule uitkwamen en trad, door den chauffeur gevolgd, binnen.

— Maakt licht! beval Raffles en op hetzelfde oogenblik begon een groote kroon, die in het midden van de kamer aan het plafond hing te gloeien.

Raffles trad binnen en overzag met een enkel blik het vertrek.

De oude ging naar een schrijftafel en wilde een der laden openen.

— Halt! riep Raffles. Wat is daarin?

— De rest van het geld, antwoordde de oude man.

— Geen wapens?

— Neen, klonk het terug.

— Kerel, ik geloof je niet, zei Raffles.

Hij beval den chauffeur in den meest verwijderden hoek van het vertrek te gaan staan met opgeheven armen.

De man gehoorzaamde.

Nu naderde Raffles den oude en, terwijl hij hem den mond van het pistool tegen een der slapen drukte, beval hij hem, de schrijftafel te openen.

— Als zich in het schrijfbureau iets bevindt, wat je woorden logenstraft, schiet ik.

— De schrijftafel bevat niets als boeken en de rest van het geld, antwoordde de bedreigde sidderend van angst.

— Open ze dan!

Raffles zag, dat de oude man de waarheid had gesproken.

Voor zijn oogen lag zijn eigen portefeuille, dezelfde, die hij aan boord van de „Senegambia” aan Charly Brand had gegeven.

Raffles nam ze op en opende haar, zonder de beide mannen uit het oog te verliezen.

Er waren nog 19 banknoten in van duizend pond.

— Waar is de rest van het geld? vroeg Raffles, maar spreek de waarheid!

De oude aarzelde geen oogenblik.

— Ik heb het gebruikt om dit huis te koopen, dat wij vroeger in huur hadden.

— Onder welken naam zijt gij eigenaar ervan geworden?

— Ik heet Gregor Komartscheff.

— Zijt gij Rus?

— Van Russische afkomst, maar Turksch onderdaan.

— En Tatiana?

— Is mijn dochter.

— En hij? Raffles wees met zijn revolver naar den chauffeur.

— Dat is mijn neef Andrej.

— Drijft gij uw schurkachtig bestaan reeds lang? informeerde Raffles.

— Neen, mijnheer, antwoordde Komartscheff, en geloof mij, het doel van onze rooverijen is minder schurkachtig dan de daad. Het geld, dat wij bemachtigen, dient om onze ongelukkige broeders in Turkije te bevrijden.

Raffles was te wantrouwend van aard om zonder slag of stoot een dergelijk sentimenteel verhaal te gelooven.

Anderzijds echter was, na alles wat hij hier had gezien, de schijn vóór den ouden man.

Hij nam de portefeuille met de rest van het geld en stak dit alles bij zich.

Daarop sprak hij op minder dreigenden toon tot het tweetal:

— Uw streven, om rijken leegloopers de zakken te lichten, ten einde hun geld voor nuttiger doeleinden te besteden, is mij niet geheel onsympathiek en het zou best mogelijk kunnen zijn, dat wij tot een overeenkomst kwamen.

Als gij openhartig tegenover mij zijt, hebt gij niets van mij te vreezen, zelfs al zou het ontbrekende geld niet weer voor den dag komen.

Ik zal morgenmiddag met mijn vriend Mc. Allan, denzelfden, dien gij drie weken geleden geplunderd hebt, bij u komen en als gij mij kunt bewijzen, dat uwe verhalen op waarheid gebaseerd zijn, wil ik u in meer dan een opzicht van dienst zijn.

Voorloopig vertrouw ik u nog niet. Gaat mij dus beiden voor en brengt mij weer naar buiten. Als ik weg ben, moet gij Tatiana naar bed brengen. Zij zal in den loop van den morgen vanzelf uit haar verdooving ontwaken.

Ziezoo, wijst mij nu den weg.

Beide mannen liepen voor hem uit en na eenige minuten had Raffles het huis in de avenue van het Bois de Boulogne verlaten.

Hij liep de donkere straten door en de gebeurtenissen van dien dag, vanaf de ontmoeting in het Bois de Boulogne tot aan het dramatische einde passeerden in zijn gedachten nog eens de revue.

Het raadselachtige gedrag van het jonge meisje was hem nu begrijpelijk. Het verhaal van den ouden man voldoende om de wonderlijke houding van Tatiana te verklaren. Maar zouden de woorden van Komartscheff waarheid bevatten?

Het viel Raffles niet moeilijk, er geloof aan te schenken. Maar hij hield er niet van, alleen zijn gevoel te laten werken waar het zaken betrof, die slechts konden worden opgehelderd door een logisch denkend verstand.

Toch doemde telkens weer de liefelijke verschijning van Tatiana voor hem op, naast het beeld van ongekunsteld leed, dat de gedachte aan den ouden Komartscheff in hem wakker riep en toen Raffles tegen drie uur in den morgen zijn bed opzocht, hoopte hij van ganscher harte, dat het resultaat van zijn onderzoek naar de bewoners der villa niet in tegenspraak zou zijn met hun eigen mededeelingen.

Aanbeveind,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

In de catacomben.

Toen Tatiana Komartscheff uit haar verdooving ontwaakte stond de zon hoog aan den hemel en haar stralen schenen op het bed, waarop het jonge meisje met groote zorg door haar vader was neergelegd.

Nu sloeg zij de oogen op en langzamerhand keerde haar bewustzijn terug.

Zij hief het hoofd op en keek in de kamer rond. In een hoek van het vertrek zat haar vader.

— Papa, wat is er gebeurd? klonk het nu op angstigen toon van haar lippen.

De oude man stond op; sidderend en bleek naderde hij het bed zijner dochter.

— Mijn lieve kind, wij zijn verraden, alles is ontdekt.

Verschrikt sprong Tatiana op.

— Papa, laat ons vluchten, wij zullen elders de middelen vinden om ons onderdrukt volk in zijn strijd tegen het tyrannieke juk te helpen en te steunen.

De oude schudde zijn hoofd. In korte woorden vertelde hij haar de gebeurtenissen van den laatsten nacht.

In dien tusschentijd kwam Andrej de kamer binnen.

Hij bleef zwijgend bij de deur staan en zijn blik hing met slaafsche bewondering aan de trekken van de schoone Tatiana.

Komartscheff had zijn verhaal gedaan en Tatiana, die zich in de kussens had opgericht, vroeg:

— Denkt u, dat die heer werkelijk terug zal komen?

— Ja, antwoordde haar vader. Hij zei, dat hij zijn vriend Mc. Allan zou meebrengen.

— De arme jonge man, die drie weken geleden in onze handen viel? riep het jonge meisje uit, terwijl een straal van vreugde haar gelaat verhelderde.

Een uitdrukking van haat en minachting vertoonde zich in Andrejs oogen en woedend mompelde hij eenige onverstaanbare woorden.

Komartscheff keek hem vragend aan en op ontstemden toon sprak Andrej:

— De groote belangstelling van Tatiana voor

dien jongen Engelschman leek mij dadelijk een slecht voorteken en het is zoo uitgekomen. Het lijkt er nu zelfs op, alsof zij er zich op verheugt, hem weer te zullen zien. Als zij zulke gedachten in zich omdraagt, zal de zaak van ons volk daaronder lijden.

Tatiana wierp een blik vol minachting op den jongen man en zonder aarzelen zei zij:

— Jij zoudt er natuurlijk niets tegen hebben, als ik de belangen van ons volk aan jouw persoon opofferde, maar ik verzeker je, dat dit nooit zal gebeuren.

— Er is nu geen tijd om te twisten, laat ons liever overleggen, wat ons te doen staat, onderbrak Komartscheff het gesprek.

— Er valt niet veel te overleggen, mompelde Andrej. Als die twee zich werkelijk hier wagen, zou het het beste zijn, hun voor eeuwig den mond te snoeren.

Met een blik vol ontzetting staarde Tatiana hem aan.

Komartscheff stond op, zijn gelaat was ernstig en een uitdrukking van kalme waardigheid lag op zijn gelaat, toen hij tot zijn neef sprak:

— Wij hebben geroofd en de bezittingen van anderen gebruikt voor ons doel, maar ik weet, dat ik al mijn daden voor mijn Hoogsten Rechter kan verantwoorden. Nimmer echter zullen deze handen, die zich uitstrekten naar het geld van anderen, om het onzen onderdrukten broeders aan te bieden, bevlekt worden met het bloed van onschuldige menschen!

Andrej wilde antwoorden, toen op hetzelfde oogenblik de bel weerklonk.

Beide mannen gingen de kamer uit.

De oude huishoudster, die elken dag haar bezigheden in de villa kwam verrichten, opende de deur en liet Raffles en Brand binnen.

Toen de oude vrouw zich had verwijderd, vroeg Raffles:

— Is uw dochter ontwaakt?

— Ja, een uur geleden, antwoordde Komartscheff.

— En mogen wij haar zien? informeerde Raffles verder.

— Zij ligt nog in bed, sprak Komartscheff, maar als de heeren met ons willen binnengaan, en hij opende de deur van de slaapkamer van Tatiana.

De oogen van het jonge meisje vulden zich met tranen toen zij de beide heeren zag, die bestemd waren geweest om haar slachtoffers te worden. Hefstig snikkend viel zij in de kussens terug.

Raffles was verbaasd bij het zien van haar ontroering, die zoo ongekunsteld was, dat hij niet meer kon twijfelen aan de waarheid van Komartscheffs verhaal.

Charly Brand was diep getroffen. Een gevoel van oneindig medelijden maakte zich van hem meester en bedeesd trad hij naar het jonge meisje toe.

— Ik bid u, wees kalm en droog uw tranen. Mijn vriend heeft mij de opheldering, die uw vader hem gaf, medegedeeld en ik geloof zonder eenig voorbehoud aan de waarheid er van.

Een blik vol innige dankbaarheid trof Charly.

Zij stak hem haar smalle, blanke hand toe, die hij eenigen tijd in de zijne hield en met trillende lippen smeekte zij:

— Vergeef mij, wat ik deed!

Het kostte Charly moeite om zijn tranen te bedwingen.

— Ik heb u reeds lang vergeven en mijn vriend en ik zijn hierheen gekomen, niet om ons te wreken, maar om u te helpen.

Raffles had met een glimlach de twee gadeslagen.

Nu kwam hij een stap nader en zei:

— Kom, heeren, wij moeten nu niet sentimenteel worden, maar practisch en kalm overleggen wat ons te doen staat.

Hij wendde zich tot Komartscheff.

— Mijn naam is Donald Harrison en ik ben Amerikaan. Ik geloof, dat gij hedennacht de waarheid hebt gesproken en daarom wil ik niet alleen rekenschap hebben van hetgeen gij hebt gedaan, maar ik ben zelfs bereid, u in het belang van het door u beoogde doel verder te helpen.

Als eerste voorwaarde stel ik echter den eisch, dat uw dochter niet meer gebruikt wordt voor zulke schandelijke dingen, die haar onwaardig zijn.

Met een woedenden blik wendde Andrej zich tot den Amerikaan:

— Om welke reden maakt gij u bezorgd over haar lot?

Raffles keek den jongen man verbaasd aan.

— Niet voor mijzelf, beste vriend, maar in het belang van mijn vriend Mc Allan.

Een diepe blos kleurde bij die woorden de wangen van Tatiana en Charly boog zich, als om de woorden van zijn vriend te bekrachtigen, over het fijngevormde handje om er een langen kus op te drukken.

Slechts Andrejs misnoegen scheen grooter te worden, maar niemand lette hierop. Brand had in hem onmiddellijk den jongen man met het Oostersche uiterlijk, dien hij aan boord van de „Senegambie” als zijn mededinger had aangezien, herkend.

Raffles vervolgde, terwijl hij zich tot Komartscheff richtte:

— Het huis, dat gij met het geld van mijn vriend hebt gekocht, wordt mijn eigendom. Gij zult met uw dochter en uw neef de nog onbewoonde eerste étage van de villa betrekken. Deze vertrekken gelijkvloers blijven ter beschikking van mijn vriend en mij.

Komartscheff scheen een oogenblik na te denken, daarop sprak hij met zachte stem:

— Ik moet natuurlijk elk uwer voorwaarden aannemen, maar zullen wij onze zaken daarboven verder drijven?

— Neen, daar moet een einde aan komen, antwoordde Raffles.

— Maar wij hebben geld noodig voor onze heilige zaak, klaagde Komartscheff.

— Dat zal ik u verschaffen, verzekerde de voorgewende Amerikaan. Ik drijf hier in Frankrijk groote zaken en de opbrengst van mijn ondernemingen zal grootendeels uwe zaak ten goede komen.

Ik denk, dat dit u aangenaam zal zijn, want gij loopt dan geen gevaar meer, een menschenleven te verwoesten en de ziel van uw kind te vergiffigen.

Komartscheff keek vol innige dankbaarheid op naar den man, die hem als een redder was verschenen.

Toen scheen hij een oogenblik na te denken. Eindelijk zei hij:

— Al zoude het gebeurde mij ook niet dwingen, uwe voorwaarden aan te nemen, ik zou dit onder alle omstandigheden toch doen, want gij zijt grootmoedig en edel. Een verzoek wilde ik nog tot u richten.

— Spreek, antwoordde Harrison.

Na eenige aarzeling begon Komartscheff weer:

— Laat ons deze vertrekken behouden, want alleen Tatiana en ik wonen hier. Andrejs woning bevindt zich in een eenzaam gelegen huis in de Rue Bayen, het is door een geheime onderaardsche gang met deze villa verbonden.

— Dat is interessant, liet Raffles zich ontvallen, daar moet ik meer van weten.

— Ik heb geen enkele reden, u iets te verbergen, zei Komartscheff, ik verzoek u, mij te volgen.

Hij opende een deur, die van de slaapkamer toegang gaf tot een zijvertrek.

Raffles trad binnen en zag vol verbazing een groote ruime kamer, die geen enkel meubel bevatte.

Alleen een kleine steendrukkers, een smeltoven, een zetkast en een zeer primitieve, ruw houten plank aan den muur, waarop fleschjes, kleine doosjes, kolven en retorten, onordelijk door elkaar stonden, bevonden zich in deze ruimte, die haar licht kreeg van groote, nu echter door gordijnen gesloten ramen.

In een hoek tegenover de vensters bevond zich in schuine richting een met rijk beeldhouwwerk versierde schoorsteen.

Verrast over de vreemde meubelen, die deze kamer bevatte, bleef Raffles een oogenblik op den drempel staan.

Komartscheff wachtte zijn vragen niet af, maar begon dadelijk uit te leggen:

— Hier is mijn laboratorium, ik ben scheikundige van beroep en hier in dit vertrek vervaardig ik de bonbons, die Tatiana noodig heeft voor het verdooven van onze slachtoffers.

Op deze kleine steendrukkers drukken wij vlugschriften, die van hier uit met veel moeite in het Oosmaansche Rijk worden binnengesmokkeld.

— En waar bevindt zich de geheime gang? vroeg de Amerikaan.

— Hier, kijk!

Komartscheff was naar den schoorsteen gegaan; door een druk op een veer, die handig in het snijwerk was verborgen, schoof hij den schoorsteenmantel als een deur op zijde. Hij wees Raffles een smallen ingang, die nu zichtbaar was geworden.

Raffles kwam naderbij.

Hij keek in de donkere opening en zag een trap, die naar beneden voerde, maar waarvan

het onderste gedeelte in de duisternis verloren ging.

— Breng licht, beval hij Komartscheff, wij zullen naar beneden gaan.

In dit oogenblik verscheen Andrej op den drempel der deur, die naar de slaapkamer leidde.

Met van woede verwrongen gelaat keek hij naar Raffles en met moeite siste hij:

— Mijn woning zult gij met rust laten, de oude — hij wees naar Komartscheff — mag zich door u laten overbluffen, ik niet.

Met onverstoorbare kalmte keek Raffles den jongen man in de oogen.

— Als woorden niet voldoende zijn, heb ik andere middelen voor u.

Daarop draaide hij hem vol minachting zijn rug toe.

Achter Andrej zag Raffles Charly staan, die de twistwoorden had gehoord. Andrej scheen echter gekalmteerd te zijn en door Charly gevolgd, kwam hij nu het vertrek binnen.

Komartscheff had intusschen een lantaarn, die op de plank stond, aangestoken en ging nu met het licht langs de smalle trappen naar beneden.

De Amerikaan volgde hem, achter hem liep Andrej en eindelijk de voorgewende Schot Mc. Allan.

Op verzoek van Komartscheff trok Charly den schoorsteenmantel, die als deur dienst deed, achter zich dicht en bij het flakkerende licht van de lantaarn daalden zij een steile wenteltrap van ongeveer 40 treden af.

De gang, die zij nu bereikten, kon 12 à 15 meter lager liggen dan de straat. De gang zelf was zoo breed, dat twee mannen elkaar konden passeeren.

Raffles begreep, dat hij zich hier in een der diepe schachten bevond, welke nog heden ten dage als de overblijfselen der oude catacomben het onderaardsche Parijs doorkruisten.

Vermolde doodshoofden en halfverteerde beenderen, die op den bodem lagen, bewezen, dat het vermoeden van Raffles juist was.

Langzaam bewogen de vier mannen zich voortwaarts bij het licht der lantaarn.

Plotseling voelde Raffles, dat Andrej hem voorbijdrong.

Voordat hij begreep, wat deze van plan was, had Andrej zich tusschen hem en Komartscheff geplaatst en terzelfder tijd weerklonk een slag. De jongeman had de lantaarn op den grond ge-

worpen, het licht doofde uit en een ondoor-dringbare duisternis omgaf hen allen.

Dadelijk begreep Raffles den ernst van het oogenblik. Hij wilde snel zijn revolver en elektrische zaklantaarn te voorschijn halen, maar reeds voelde hij zich door twee armen vastgegrepen en op den grond geslingerd.

Een sterke hand omknelde zijn hals en met dreigende stem klonk het hem in de ooren:

— Schurk, maak licht of ik wurg je!

Raffles herkende de stem van Charly Brand, die in de meening was, Andrej te pakken te hebben.

Hij wilde Charly waarschuwen, maar tevergeefs trachtte hij een woord te spreken: als in een schroef was zijn hals vastgeklemd.

Maar daar drong een zwakke lichtstraal door de duisternis en met groote snelheid naderde Tatiana de groep. Zij hield een lantaarn in haar linkerhand, die een helder licht verspreide.

In hetzelfde oogenblik sloop Andrej naar Brand toe, die over Raffles gebogen stond. Hij hield een blinkenden dolk in zijn opgeheven hand. (Zie het titelblad.)

Een heesche lach kwam van de lippen van den schurk en nog voordat Charly op kon kijken, was de dolk in zijn zijde gedrongen.

Met een kreet wilde Brand opstaan, maar bewusteloos viel hij op Raffles neer, die zich nu met inspanning van al zijn krachten van den grond oprichtte.

Raffles overzag met een enkelen blik den toestand en begreep onmiddellijk, wat hier gebeurd was.

Door een vuistslag neergeveld, lag de oude man naast de lantaarn op den grond. Vlak bij Raffles was Brand neergezonken en doodsbleek en hijgend stond Andrej tegen den muur, het bebloede wapen nog in de hand houdend.

Met een vloek wilde de schurk zich nu op Tatiana werpen, maar Raffles was hem vóór. In zijn rechterhand het pistool geklemd houdend, riep hij den jongen man toe:

— Terug, of ik schiet.

Andrej wilde zich op zijn nieuwen vijand storten, maar terwijl hij zich omdraaide, gleed zijn voet uit, hij viel en zijn eigen moordend wapen drong hem in het hart.

Een bloedstroom gutste uit de wond, een kort gerochel weerklonk en Andrej was een lijk.

Eerst nu zag Tatiana, dat Mc. Allan gewond

was. Met een kreet van schrik trachtte zij haar zakdoek te gebruiken om het bloed te stelpen.

Raffles die zag, dat Komartscheff uit zijn bewusteloosheid ontwaakte, schoof de bevende Tatiana op zijde.

— Laat dat, kindlief, zei hij kalm, ik zal onzen vriend naar boven dragen. Ik hoop, dat zijn wond ongevaarlijk is, help gij uw vader, die uw steun noodig heeft.

Daarop nam hij Brand op en droeg hem naar de trap terug.

Geleund op den arm zijner dochter volgde de oude Komartscheff.

Met moeite beklom men de trap en terwijl de oude man uitgeput in een stoel neerviel, legde Raffles met hulp van Tatiana den gewonden vriend op het bed van het jonge meisje.

Een vluchtig onderzoek had hem ervan overtuigd, dat de wond inderdaad niet levensgevaarlijk was. Vóór alles moest door een stevig verband verder bloedverlies voorkomen worden.

Raffles trok zijn jas uit en stroopte de mouwen van zijn overhemd op, vervolgens liet hij zich door Tatiana een servet voorbinden, waarna hij zich ontsmette door eerst zijn handen met heet water en zeep te borstelen en daarna in lysol te baden.

Toen hij hiermede gereed was, liet hij de huishoudster eenige verbandmiddelen halen en onderwijl onderwierp hij de wonde aan een nauwkeurig onderzoek.

Zijn eerste vermoedens, dat de wond niet levensgevaarlijk was, werden bevestigd en na de wond en de huid daaromheen zorgvuldig ontsmet te hebben, begon hij een verband aan te leggen. Dit deed hij zoo vlug en handig, dat Tatiana de vraag ontviel of hij dokter was.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Neen, zei hij, een doktersdiploma heb ik nimmer gehaald, maar ik ben langen tijd een student in de medicijnen geweest en eens heb ik zelfs mijn vriend door een operatie het leven gered. Thuis heb ik een complete chirurgische installatie en bijna alle ziekteverschijnselen zijn mij bekend.

Toen hij bijna gereed was begon hij Komartscheff te verhalen van hetgeen er in de catacomben was voorgevallen.

Met vochtige oogen hoorde Tatiana's vader naar Raffles' verhaal over het gebeurde in de onderaardsche gang.

Hij durfde met alle gerustheid zijn vriend aan de zorgen van het jonge meisje toevertrouwen en zonder uitstel begaven de twee mannen zich weer op weg.

De gang had overal dezelfde afmetingen.

Eindelijk, nadat het tweetal een weg van twee kilometer had afgelegd, bleef de grijze gids plotseling staan.

Raffles zag bij het schijnsel der lantaarn de afgesleten treden van een steenen trap, die niet zoo hoog was, als die, welke naar de villa leidde.

De zes smalle treden voerden naar een deur, welke op bijna onzichtbare wijze in den muur was aangebracht en die nu door Komartscheff werd geopend.

Het heldere daglicht dat reeds door de sponningen was gedrongen, scheen thans beide mannen in het gelaat.

Raffles stak zijn elektrische lantaarn in den zak en volgde Komartscheff in een klein kamertje welks schoorsteen, evenals in de villa der Avenue du Bois de Boulogne, den toegang naar de catacomben bedekte.

Het scheen een slaapvertrek te zijn, want in een der hoeken stond een bed.

De smalle, ouderwetsche ramen zagen uit op een tuin. Dikke gordijnen, die tot op den grond neerhingen, verhinderden wanneer zij dichtgetrokken werden om een blik naar binnen te slaan.

Raffles trad naar een der vensters en zag, dat het vertrek zich gelijkvloers bevond en aan de andere zijde van den tuin bemerkte hij een woonhuis van een verdieping, welks front waarschijnlijk aan de straatzijde lag. De kamer, waarin hij zich bevond, behoorde tot een afzonderlijk gelegen tuinhuis.

Komartscheff vertelde hem, dat zijn vermoedens juist waren. Het tuinhuis, dat slechts uit twee vertrekken bestond, die op een klein portaal uitkwamen, behoorde tot het huis in de Rue Bayen, dat door den eigenaar, een ouden vrijgezel, Menuisier geheeten, geheel alleen bewoond werd.

Deze heer Menuisier was het onderwerp der gesprekken van alle babbelzieke vrouwen uit Ternes, zoo heette het stadsgedeelte, waarin deze woning lag.

Zijn gierigheid was spreekwoordelijk en men verdiepte zich in allerlei gissingen omtrent den

oorsprong van zijn onmetelijk vermogen. Twijfelachtige ondernemingen en woeker schenen de hoofdbronnen van zijn kapitaal te zijn.

Hij oefende zijn woekerhandel reeds lang niet meer uit en leefde stil, maar zijn onverzadiglijke gierigheid verhinderde hem, van zijn schatten te genieten.

Hij leefde met zijn oude huishoudster, van wie men vertelde, dat zij vroeger zijn beminde was geweest en was blij, dat hij een goed betalenden huurder had gevonden voor zijn tuinhuis, van welks onderaardschen uitgang hij geen vermoeden had.

Raffles had met groote belangstelling naar de verhalen van Komartscheff geluisterd.

Deze heer Menuisier scheen hem bijzonder te interesseeren en het plan kwam onmiddellijk bij hem op om dezen vroegeren woekeraar eens aan den tand te voelen.

Zonder Komartscheff hiervan iets te laten merken, begon hij met dezen den terugtocht.

Eerst moest Brand weer op de been gebracht en het lijk van Andrej verwijderd worden. Dit laatste kon het gemakkelijkst geschieden door hem een graf te graven in den bodem van de onderaardsche gang.

Dit onaangename werk moest Raffles alleen op zich nemen, want Charly lag hulpeloos op het ziekbed en op Komartscheff's steun viel bij dit werk niet te rekenen.

Toen de avond aanbrak, begon Raffles zijn werk. Voorzien van een houweel en spade ging hij naar beneden, naar de plek, waar het gevecht had plaats gehad.

Het lijk van Andrej lag in een bloedplas, waarin zacht en spookachtig de waterdruppels van het vochtige dak der gang neervielen! Zonder zijn houweel noodig te hebben, had hij binnen een kwartier een gat van een meter diep in den leemachtigen bodem gegraven. Hierin legde hij het lijk. Hij bedekte het met een doek en daarop wierp hij de natte, kleverige stukken aarde weer in de opening en nadat nog eens een kwartier was verlopen, waren alle sporen van het bloedige gevecht verdwenen.

Afgemat leunde Raffles tegen den muur. De ongewone arbeid in gebukte houding had hem veel meer vermoeid dan hij had gedacht.

Maar hij had tijd noch lust om lang uit te rusten.

Hij legde zijn werktuigen op den grond, nam

zijn lantaarn op en ging de gang verder in, want hij wilde het wonderlijke tuinhuis nog eens aan zijn onderzoekende blikken onderwerpen.

Spoedig had hij het eind der gang, waar het tuinhuis lag, bereikt. Voorzichtig doofde hij het licht der lantaarn uit en opende de geheimzinnige deur. Het zwakke licht, dat door de vensters binnendrong, was hem voldoende.

Met een uitdrukking van voldoening liet hij zijn blikken door het vertrek gaan. Het resul-

taat van dit nachtelijk onderzoek scheen zijn wenschen te bevredigen; het plan, dat in hem was opgekomen, nam vastere vormen aan.

Voorzichtig verdween hij weer achter den schoorsteen en sloot de deur aan de buitenzijde.

Hij stak het licht in de lantaarn weer aan en terwijl zijn werkzaam brein zich bezighield met het uitwerken zijner nieuwe plannen, begaf Raffles zich weer naar de villa in de Avenue du Bois de Boulogne.

Hoofdstuk VI.

Tatiana.

De kamer, die tot dusverre als slaapvertrek van Tatiana had dienst gedaan, had een groote verandering ondergaan.

Mc Allan had hier nu zijn intrek genomen om te herstellen van zijn wonde. De dolk was in zijn vleesch gedrongen, zonder edele deelen te hebben geraakt, maar Charly had veel bloedverlies geleden, en, zooals Raffles had verwacht, kreeg hij nog al temperatuursverhooging.

Toen Raffles uit de Catacomben was teruggekeerd, had hij alles in gereedheid gevonden voor de verpleging van den patiënt.

Tatiana had met behulp der huishoudster in haar eigen kamer alles in orde gemaakt.

Het bed, waarop zij kort geleden zelf uit haar verdooving was ontwaakt, had men voor den gewonde gereed gemaakt. Hierop droeg zij, met inspanning van al haar krachten, den gewonde, en toen Raffles met Komartscheff terugkeerde, vond hij het meisje vol angst over zijn vriend gebogen, die, in dekens gehuld en op zachte kussens neergevlijd, nog steeds bewusteloos was.

Het gelukte den kalmen Amerikaan spoedig, zichzelf en de anderen gerust te stellen. Eerst bracht hij met behulp van zacht prikkelende middelen, die hij in het laboratorium van Komartscheff vond, zijn vriend, al was het ook slechts tijdelijk, weer tot bewustzijn.

Daarop onderzocht hij nogmaals de wond en vernieuwde het verband.

Charly was weer in zijn toestand van bewusteloosheid teruggekeerd, die eenige dagen aanhield en toen plaats maakte voor een gevoel

van wezenloosheid, zoodat hij niets om zich heen herkende.

Hij zag niets van het geheimzinnige werk, dat Raffles verrichtte, evenmin als de opofferende zorg van het blonde, jonge meisje, dat dag en nacht niet van zijn bed week. Hij merkte niet op, hoe een uitdrukking van vreugde zich over haar lief gelaat verspreidde, als in zijn koorts-vlagen de naam „Tatiana” van zijn bleeke lippen vernomen werd.

Dit waren voor Tatiana Komartscheff oogenblikken van het hoogste geluk. Zij begreep dan, dat de jonge man haar niet haatte of verachtte, dat hij haar had vergeven, en zij verdubbelde nog haar zorgen voor den zieke.

Ook de verhouding tusschen Raffles en haar was vriendschappelijker geworden. De zonderlinge Amerikaan bracht uren door in de kamer met den geheimen uitgang en Tatiana was zoozeer in beslag genomen door haar zorg voor den patiënt, dat zij niet lette op de geluiden, die herhaaldelijk uit dat vertrek tot haar doordrongen.

Toen op zekeren dag Brand plotseling onrustiger dan anders was, klopte het angstige meisje op de deur van de kamer, waarin de Amerikaan zich bevond.

— Binnen! klonk het en zij opende snel de deur.

Een oogenblik bleef zij verbaasd staan, want er was zooveel in de kamer veranderd, dat het haar opviel.

Vóór alles zag zij, dat de steendrukkers en de plank met de chemicaliën van haar vader

verdwenen waren, maar haar gedachten waren te zeer vervuld met den patiënt, dan dat zij hierover langer dan een oogenblik nadacht.

Zij deelde den Amerikaan den toestand van Mc Allan mede en Raffles haastte zich naar de legerstede van zijn vriend. Hij kwam al spoedig tot de overtuiging, dat een zware droom den armen jongen onrustig maakte en schertsend sprak hij tot Tatiana, dat de zieke van zijn verpleegster droomde.

Een diepe blos bedekte het gelaat van het meisje en zonder eenige bedoeling, alleen om het gesprek een andere wending te geven, vroeg zij, waarom de veranderingen in het aangrenzende vertrek waren aangebracht.

Raffles werd plotseling ernstig.

— Mijn kind, sprak hij, vraag niet alles. Het is dikwijls gevaarlijk, te weten!

Met een vriendelijken glimlach streelde hij haar wang en keerde daarna in zijn kaper terug.

Ook Tatiana begaf zich weer naar haar plaats aan het ziekbed. De patiënt scheen rustiger te zijn geworden.

Tatiana zat in den leunstoel, die naast het bed stond, waarop Mc. Allan lag. Haar blond hoofdje zonk achterover, vermoeid van het lange waken en de slaap sloot haar oogen.

In de kamer heerschte een diepe rust, de regelmatigige tik van de pendule scheen de stilte nog volkomener te maken.

Raffles, die even op den drempel was verschenen, had hoed en stok opgenomen en was uitgegaan.

Patiënt en verpleegster sliepen. Het hoofd van den zieke schoof onrustig op zijn kussen heen en weer en eindelijk opende Charly de oogen.

Verbaasd keek hij door het vertrek. Hij moest lang nadenken, voordat hij zich kon herinneren, wat er was gebeurd. Weer doorleefde hij het voorgevallene in de catacomben en nogmaals voelde hij het moordende staal in zijn zijde dringen.

Daarna liet hem zijn geheugen in den steek, hij wist niet, wat er verder met hem gebeurd was.

Plotseling viel zijn blik op het sluimerende meisje, dat naast den divan in een stoel rustte.

Een vreugdestraal verhelderde zijn gelaat.

Zij, die hem in zijn droomen had bijgestaan als een reddende engel, zij was dus werkelijk in zijn nabijheid.

Hoe lang hij hier had gelegen wist hij niet, maar zij had bij hem gewaakt, volhardend en trouw, totdat de slaap haar had overvallen.

Een gevoel van innige dankbaarheid maakte

zich van hem meester en vol ontroering keek hij naar het sluimerende meisje.

Maar wat was dat?

Tatiana sliep niet rustig; zij droomde en twee dikke tranen rolden over haar wangen.

De herstellende kon zijn medelijden niet langer bedwingen. Met zachte stem riep hij:

— Tatiana!

Hij meisje opende de oogen. Zij ontwaakte als uit een banger droom en haar blik viel op Charly, die zich half had opgericht.

— Om Godswil, wat doet gij, gij moogt u nog niet bewegen!

Tatiana was verschrikt opgesprongen en dwong met zachte hand den patiënt weer te gaan liggen.

Glimlachend gehoorzaamde Charly, maar hij hield haar hand in de zijne, toen hij geruststellend zei:

— Ik voel mij volkomen gezond. Mijn wond is zeker reeds genezen, maar gij zijt bedroefd, gij hebt in den slaap geweend!

Met een weemoedigen klank in haar stem antwoordde Tatiana:

— Ik heb in mijn droom de ontzettende gebeurtenissen uit mijn jeugd doorleefd. Het ongeluk van mijn familie riep mij tranen te voorschijn. Als gij al mijn verdriet kent, zoudt gij mij niet meer verachten!

— Ik u verachten? Brand richtte zich weer op. Ik aanbid je, Tatiana; ik ben het toeval dankbaar, dat mij in je nabijheid voerde, ik dank Andrej voor de verwonding, die hij mij toebreacht, want gij hebt mij genezen. Tatiana, hoe zou ik je kunnen verachten, ik, die je liefheb?

Het meisje trok haar hand uit de zijne en stond op.

— Neen, ga niet verder. Ik kan niet antwoorden, voordat gij mijn geschiedenis kent. Gij moet weten, wat mijn armen vader er toe heeft geleid om het beroep te kiezen, waardoor gij mij hebt leren kennen en waarvan gij en uw vriend bijna de slachtoffers waart geworden. Als gij mij liefhebt, zult gij eerst weten, dat ik ook uwe achting verdien.

Met gloeiende wangen en schitterende oogen stond zij tegenover den verbaasden Mc. Allan.

— Maar Tatiana, blijf toch kalm, sprak hij op bezorgden toon.

— Ik ben kalm, antwoordde zij met een glimlach. Wilt ge naar mij luisteren?

En toen hij bevestigend knikte, begon Tatiana Komartscheff haar verhaal.

Hoofdstuk VII.

De geschiedenis van graaf Komartscheff.

— Onze familie, dat wil zeggen die van mijn vader, is van Russische afkomst en er bestonden reeds graven Komartschef onder de regeering van Iwan den Verschrikkelijke. Zij waren rijke schapenfokkers in de vlakten van Ukraine.

Onder Czaar Alexander I moest mijn overgrootvader om politieke redenen vluchten. Hij was oud en weduwnaar en slechts een zoon leefde met hem samen op zijn bezittingen.

In den nacht verlieten zij hun woonplaats. Wat zij aan geldswaarde bezaten, namen zij mee en na lang ronddolen vestigden zij zich op Turksch gebied, in het tegenwoordige Bulgarije, waar zij veilig waren voor de Russische wetten.

In de provincie Oost-Roumelië, bij de kleine stad Aitos, op eenige mijlen afstands van de Zwarte Zee, gingen de beide vluchtelingen in een der dalen van het Balkangebergte wonen.

Voor een paar duizend roebel kregen zij land van den Pascha, die als gouverneur het district bestuurde.

Deze gouverneur, Elemer Pascha heette hij, was een welwillend, rechtvaardig mensch, die zich erover verheugde, dat de wilskracht en lust tot werken van mijn overgrootvader en zijn zoon de bevolking, die deels uit Osmaansche Mohamedanen, deels uit Bulgaarsche christenen bestond, aanspoorde om hun gewone onverschilligheid en werkeloosheid te laten varen.

Elemer Pascha was tevreden over het goede voorbeeld, dat de Komartscheffs, die hun graven-titel hadden afgelegd, gaven, want zijn district werd een toonbeeld van welvaart voor het geheele Osmaansche Rijk.

Geen enkele andere gouverneur uit het onmetelijke Rijk van den Sultan zond zoo geregeld de inkomsten zijner belastingen op naar Konstantinopel.

Mijn overgrootvader stierf en zijn zoon, die was getrouwd met de dochter van een Bulgaarschen Wojwode, wiens bezitting aan de onze grensde, nam het beheer der goederen over.

Een jaar na den dood van mijn overgrootvader werd mijn vader geboren.

De volksoontwikkeling begon in dien tijd in de Balkanstaten reeds beter te worden en mijn vader werd als knaap voor zijn studies naar Weenen gezonden.

Hij keerde volwassen terug, om zijn ouders te begraven, die in zekeren nacht beiden door een bende roovers, die de bezitting hadden geplunderd, werden vermoord.

De Pascha, die in Aitos resideerde — Elemer Pascha was reeds lang dood en geen zijner opvolgers had zijn populariteit geërfd — haalde de schouders op toen mijn vader hem het gebeurde verhaalde.

Het volk mompelde, dat hij gemeene zaak maakte met de roovers en dat in Stamboel de gunstelingen van den Sultan, die zelf van deze dingen niets wist, benden samenstelden, om in de provincies te gaan plunderen.

In onmachtige woede moest mijn vader zich in zijn lot schikken. Hij nam het landgoed onder zijn beheer en zette het bedrijf verder voort.

Daarop koos hij een nieuwen rentmeester, een Armeniër en keerde naar Weenen terug.

Hier woonde zijn verloofde, de eenige dochter van een niet zeer vermogend Oostenrijksch overste.

In Weenen, ten huize van de ouders der bruid, werd het huwelijk gesloten en mijn vader nam zijn jonge vrouw mee naar de kust van de Zwarte Zee.

Hij was van plan, zich met haar te vestigen op zijn daar weer opnieuw bloeiende bezitting, maar hij werd danig teleurgesteld.

Toen zij hun eigendommen hadden bereikt, vonden zij slechts rookende puinhoopen.

De schurkachtige beheerder zelf had de rooverbenden laten roepen, die alles hadden verwoest en den verrader op hun vlucht hadden meegenomen.

Andrej, het tweejarig zoontje van den misdadigen Armeniër, was onverzorgd op het landgoed achtergebleven.

Mijn ouders ontfermden zich over het kind en toen ik een jaar later geboren werd, werden

wij zamen opgevoed en Andrej heette algemeen mijn neef.

Het was een droevig leven, dat mijn ouders leidden. Mijn vader wapende zijn arbeiders en vormde van hen een goed geschoolden, striidlustigen troep en de aanwezigheid van deze kleine, maar goed gewapende brigade, gaf ons eene veiligheid.

Weliswaar werd nog dikwijls gestolen en zelfs een herder vermoord, maar het eigenlijke landgoed, dat alle bezittingen van mijn vader bevatte, bleef gespaard.

Des te erger hielden de benden huis in de andere deelen van het Rijk. In Westelijk Europa meende men dat deze bloedbaden een gevolg waren van kleine godsdiensttwisten.

Maar deze opvatting was onjuist.

Christenen en Mohamedanen leefden overal rustig en tevreden naast elkaar en beide leden in gelijke mate van de plundertochten der Turksche troepen.

Ik was twaalf jaar oud en Andrej was juist luitenant geworden in de brigade van mijn vader, toen op zekeren dag — wij zaten aan den maaltijd — de zoon van den Pascha uit Aitos met 20 soldaten ons erf betrad.

Mijn vader, die een onheil vermoedde, wilde naar buiten snellen, maar reeds kwam de jonge Achmed — zoo heette de zoon van den Pascha — binnen.

Achmed stond bekend als een misdadige woesteling.

Met brutale hoffelijkheid begroette hij mijn moeder, wier schoonheid hem verraste. Maar mijn vader, die door de houding van den jongen man woedend was geworden, vroeg hem kortaf wat hij verlaugde.

Met goed gespeelde vriendelijkheid sprak Achmed:

— Komartscheff Effendi, ik kom met een on-aangename boodschap, maar ik denk, dat wij het wel eens zullen worden. Men heeft in Stamboel vernomen, dat gij uwe ondergeschikten een militaire opleiding geeft en hen van wapens voorziet.

Dat mag niet en de Sultan heeft mijn vader het bevel gezonden, de wapens van u op te eischen. Ik ben gekomen om u te verzoeken, mij de munitie en geweren uit te leveren. Men heeft mij in Aitos 20 man van het garnizoen meegegeven, hoewel ik beweerde, dat dit niet

noodig was. Ik meende, dat gij aan het bevel van den Sultan zoudt gehoorzamen.

Mijn vader was doodsbleek geworden. Maar aan tegenstand viel niet te denken. Hij gaf de wapens aan de soldaten over, behalve eenige pistolen, die hij verborgen hield en alles werd op een wagen geladen en naar Aitos overgebracht.

Achmed nam afscheid; vader gaf hem geen gelegenheid, mijn moeder nog verder met zijn laffe vleitaal lastig te vallen.

Wij waren alleen. Maar de dag zou een vreeselijk einde hebben.

Het werd nacht en wij hadden ons ter rust begeven.

Plotseling klonken geweerschoten over het erf en een helle lichtschijschijn drong door de ramen van de slaapkamer mijner ouders. Mijn vader snelde naar de deur, een revolver in de rechterhand.

Een enkele blik naar buiten verklaarde hem alles. De schuren en stallen stonden in lichterslaai, de roovers dreven de kudden weg en daar buiten lagen de lijken der in hun slaap vermoorde bedienden.

Daar klonk een kreet van ontzetting mijn vader in de ooren. Met een sprong was hij teruggekeerd in het slaapvertrek, waarin mijn moeder zich bevond.

Hier vertoonde zich een ontzettend schouwspel aan zijn blik.

Achmed, de zoon van den Pacha, was met twee der roovers door het raam naar binnen geklommen en nu was de schurk bezig, de wanhopige vrouw, die zich met bovenmenselijke kracht verdedigde, mee te voeren.

Een schot uit de revolver van mijn vader velde hem neer, een tweede doodde een der helpers. De andere sprong vluchtend op de vensterbank, maar voordat hij naar buiten sprong, schoot hij zijn geweer af. De kogel trof mijn moeder, die in de armen van haar door smart half waanzinnigen echtgenoot, den laatsten adem uitblies.

— Vlucht, vlucht met Tatiana! waren haar laatste woorden.

Er bleef mijn vader geen andere keus, want de moord op Achmed beteekende voor hem een zekere dood.

Mijn vader haalde mij uit mijn slaapkamer, waarin ik bevond, zonder te weten wat er ge-

beurde, het vreeselijke had gehoord. In een kast verborgen vonden wij Andrej, die daarin was gevluht.

Nóg dienzelfden nacht vertrokken wij. Te voet bereikten wij tegen den morgen Misivria, de naastbijgelegen kleine havenplaats aan de Zwarte Zee. Een medelijdende schipper bracht ons naar Konstanta op Rumeensch gebied, vanwaar wij ons naar Weenen begaven.

Ik werd naar Genève gebracht, op een kostschool.

Wat mijn vader deed, bleef langen tijd een geheim voor mij. Maar op mijn achttienden verjaardag verscheen hij in mijn pensionaat, om mij mede te nemen naar Parijs. Hij vertelde mij alles.

Ik vernam, dat zich een bevrijdingscomité had gevormd, welks hoofdzetel Saloniki was, maar dit

comité had geld noodig, om zijn doel te bereiken.

En zoo stelde ik mij in dienst van een beweging, waarvan ik verwachtte, dat zij den dood mijner moeder zou wreken.

Tatiana zweeg een oogenblik, daarop vervolgde zij met een blik op Brand:

— Gij weet wat ik deed en waarom ik het heb gedaan. Kunt gij mij toch nog liefhebben?

Charly had zich geheel in de kussens opgericht. Heldere tranen glinsterden in zijn oogen. Hij trok het jonge meisje naar zich toe en zei op vastberaden toon:

— Ik heb je lief, mijn kind en jou wraak zal ook de mijne zijn!

Hartstochtelijk drukte hij haar aan zijn hart en vol zalige ontroering beantwoordde zij zijn kussen, welke hun liefde bezegelden.

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VIII.

De valsche Munter.

De heer Emile Menuisier was min of meer zenuwachtig.

De huurder van zijn tuinhuis, die reeds eergisteren bij hem had moeten komen om de verschuldigde huur te betalen, scheen verdwenen te zijn. Reeds sinds veertien dagen had hij hem niet gezien.

Er bestond in de oogen van den edelmoedigen heer Menuisier geen enkele verontschuldiging voor lieden, die hun huurpenningen niet prompt betaalden en hij sprak er dus met diepe minachting over tegen zijn huishoudster, de oude Coralie.

Maar bij het oude, tandelooze vrouwtje vond hij weinig troost voor het geldverlies, dat hij leed door het verdwijnen van zijn huurder en daarom besloot de heer Menuisier op denderde van de nieuwe maand een bordje te bevestigen aan zijn huisdeur in de Rue Bayen, waarop te lezen stond, dat hij zijn tuinhuis te huur aanbood.

Mijnheer Menuisier behoefde niet lang te wachten.

Nauwelijks een half uur nadat het bordje buiten hing, kwam reeds de eerste liefhebber.

Maar de oude woekeraar zag dezen woningzoekende met wantrouwen aan. Het was een lange man met blonden, tamelijk slecht verzorgden puntbaard en rijken hardos.

De wijde pantalon, de zwarte zijden strik en de fluweelen baret, die hij schuin op het hoofd droeg, kenmerkten hem als artist en wel als schilder.

Voor dergelijke lui had de heer Menuisier niet veel sympathie en het nonchalante uiterlijk van den binnentredende deed den rijkard vermoeden, dat deze jonge man ook dezelfde onverschilligheid aan den dag zou leggen waar het op geldzaken aankwam.

— Wat wenscht gij? zoo begon hij het gesprek.

— Ik wilde het tuinhuis, dat gij te huur aanbiedt, wel eens zien, antwoordde de ander zeer bescheiden.

— Ik verhuur alleen aan solide personen,

bromde op onbeschaafden toon de heer Menuisier en reeds wilde hij den bezoeker den rug toedraaien.

Maar de kunstenaar scheen er nog niet van af te zien.

Vol eerbied voor den rijken huiseigenaar verklaarde hij:

— Ik heb geld en als ik uw tuinhuis huur, betaal ik u een half jaar vooruit.

Menuisier keerde zich om. Dat scheen dus een witte raaf te zijn! Maar men moest voorzichtig wezen.

— Gij moet mij de huur vooruit betalen en nog voordat gij in de woning trekt, zei de eigenaar tot den bezoeker.

— Nog voordat ik in de woning trek! herhaalde deze met onverminderde bescheidenheid.

Gerustgesteld zette Menuisier zijn kalotje op, nam een sleutelbos en ging den bezoeker voor, om hem het tuinhuis te laten zien.

De bescheidenheid van dezen huurder was werkelijk voorbeeldig, alles beviel hem, geen enkele opmerking waagde hij het te maken en toen Menuisier hem den huurprijs had genoemd, deed de vreemdeling, die zich nu voorstelde als de portretschilder Rapin, niets anders dan zijn portefeuille voor den dag halen en het verschuldigde van een halfjaar vooruit betalen.

— Wanneer denkt u het te betrekken? vroeg de verbaasde Menuisier, nu veel vriendelijker.

— Nog hedenavond, antwoordde Rapin en toen zij samen den tuin weer doorliepen, riep de huiseigenaar de langzaam voorbijsloffende huishoudster toe:

— Neem het bordje weg, Coralie, deze heer, de kunstschilder Rapin, betreft het tuinhuis nog heden.

Een paar onverstaanbare woorden mompelend, verdween de matrone in huis.

Menuisier geleidde den heer Rapin tot op straat en toen hij beleefd afscheid van hem had genomen, keerde hij hoogst tevreden in huis terug.

's Avond nam Rapin zijn intrek in het tuinhuis, maar tot groote verbazing van Menuisier was zijn bagage in lijnrechte tegenspraak met de manier, waarop hij zijn huur had voldaan. Het was een armzalig boeltje!

Acht dagen waren verlopen sinds de schilder zijn nieuwe woning had betrokken en Menuisier had hem nog niet weer gezien. De jonge man

had het tuinhuis geen enkelen keer verlaten en zijn persoonlijkheid kwam den huisheer hoe langer hoe onbegrijpelijker voor.

Want al zag de heer Menuisier zijn huurder niet, hij hoorde hem des te meer en wat hij hoorde, maakte alles nog geheimzinniger.

Des nachts en ook dikwijls overdag en juist dan als Menuisier in zijn tuin wandelde, klónk uit het tuinhuis, waarvan de gordijnen nooit werden opengeschoven, een verdacht geluid, welks rhytmische regelmatigheid aan een machine deed denken.

De heer Menuisier begreep er niets van.

Wat voerde de geheimzinnige Rapin uit?

Hoe kon hij er een machine op nahouden, want onmogelijk kon die verborgen zijn geweest in de luttele bagage, welke hij had meegebracht.

En hoe was het mogelijk, dat de nieuwe bewoner zich van levensmiddelen voorzag, daar hij immers nooit uitging om inkoop te doen?

De vreeselijkste voorstellingen omtrent het raadselachtige gedrag van zijn huurder begonnen den heer Menuisier zijn nachtrust te berooven.

De toestand werd onhoudbaar.

Juist was de rijke gierigaard van tafel opgestaan. Tengevolge der slechte nachtrust smaakte hem het eten niet en ontstond een pijp aanstekend, maakte hij zich gereed om zijn gewone middagwandeling in den tuin te gaan doen.

Nog steeds waren de vensters van het tuinhuis gesloten en niets verried hier de aanwezigheid van een menschelijk wezen.

Maar nauwelijks had hij eenige schreden afgelegd, of daar drong weer datzelfde gestamp, dat hij voor het geluid van een machine hield, in zijn oor.

Wie kon weten, tot welk misdadig doel hier gewerkt werd?

De brave ziel van den heer Menuisier kwam in opstand en dit gevoel, gevoegd bij de herinnering aan het bescheiden, bijna onderdanige optreden van den heer Rapin gaf hem plotseling moed.

Hij moest zekerheid hebben omtrent het doen en laten van zijn huurder en vastberaden klopte hij aan de deur van het tuinhuis.

In hetzelfde oogenblik verstomde het geluid.

De heer Menuisier wachtte. In ademlooze spanning luisterde hij, maar niemand scheen hem binnen te laten.

Hij klopte nogmaals, nu luider en brutaler.

Na een kleine pauze naderden langzame schreden, de grendel werd teruggeschoven en de deur op een kier geopend, waardoor het verschrikte gelaat van den heer Rapin zichtbaar werd.

— Wat wenscht gij, mijnheer Menuisier? vroeg de huurder, blijkbaar niet in staat om zijn vrees en verrassing te onderdrukken.

— Wat is dat voor een lawaai dat gij maakt? vroeg de huisheer op barschen toon. Wat voert gij uit in mijn huis?

— Maar ik doe geen kwaad, ik werk, klonk het bevend terug.

Menuisier kreeg hoe langer hoe meer moed. Hij stiet de deur met zijn voet geheel open en, terwijl hij zijn pijpje uit den mond nam, trad hij binnen.

De deur, die van de vestibule naar een der kamers leidde, stond open en zonder zich te laten weerhouden door den verschrikten uitroep van Rapin: Maar mijnheer Menuisier, wat doet gij? ging de dappere man in de kamer.

Rapin was hem gevolgd en met van angst wijd geopende oogen en mond leunde hij als verpletterd tegen de deur, terwijl hij ontsteld naar den indringer keek, die zijn geheim had ontdekt.

Menuisier overzag dadelijk den toestand.

In het midden der kamer stond een drukpers en het was duidelijk, voor welk doel zij gebruikt werd.

Een hoopje fonkeinieuwe biljetten van vijf-honderd francs, dat op een tafeltje naast de machine lag, verklaarde duidelijk het doel van dezen geheimzinnigen arbeid.

Angstig keek hij om, maar van dezen man, die bevend en sidderend bij de deur stond, hulpeloos en ontsteld naar hem kijkend, had hij geen gewelddadig optreden te vreezen.

De groote rechterhand van den heer Menuisier nam het pakje banknoten op en met een stem waaruit de groote kracht van een ordelievend, eerlijk burger sprak, bulderde hij den misdadiger toe:

— Dus gij vervalscht bankpapier, ik zal u aan het gerecht overleveren!

Rapin viel op de knieën.

— Mijnheer Menuisier, spaar mij, ik bid u, heb medelijden met mij, ik zal u levenslang dankbaar zijn!

Tegen dergelijke beden was de heer Menuisier voldoende bestand. Zijn jarenlang beroep als

woekeraar had zijn hart ompantserd en het kostte hem dus niet de minste moeite om tegenover de hartroerende smeekbeden van den ongelukkige, de beleedigde eerlijkheid te spelen.

— Ik ontzie geen misdadiger! klonk het vol waardigheid van zijn lippen.

— Als gij dit vertrek verlaat om mij aan de politie over te leveren, beneem ik mij het leven! riep Rapin wanhopig uit.

Ook deze bedreiging scheen geen indruk op den huiseigenaar te maken. Hij was naar het venster gegaan om een der valsche bankbiljetten nauwkeurig tegen het licht te bekijken.

Drommels, de namaak was uitstekend geslaagd en de bewondering van den heer Menuisier was zoo duidelijk, dat Rapin het zelfs waagde, naderbij te komen.

Menuisier onderzocht verder.

Hij bekeek het biljet van alle kanten, kneep het samen en streek het daarna weer glad om het nogmaals tegen het licht te houden. Geen twijfel mogelijk, het werk was zoo volmaakt, dat zelfs bij een nauwkeurig onderzoek de vervalsching niet te merken was.

— Hoeveel van die biljetten hebt gij reeds uitgegeven? vroeg hij op barschen toon aan Rapin, die bevend achter hem stond.

— Nog geen enkel, jammerde de ander, dit is mijn eerste poging en ik mis het noodige kapitaal om verder te kunnen werken.

— Gij hadt een hoop kwaad kunnen uitrichten, sprak Menuisier op zachter toon, niemand zou de vervalsching ontdekken!

— Ik weet het, antwoordde Rapin zacht, en ik wil in uw tegenwoordigheid deze bankbiljetten aan het Crédit Lyonnais of een ander kantoor zonder moeite wisselen.

— Zoo denkt gij dat? vroeg Menuisier en van zijn strengheid en verontwaardiging was niets meer te merken.

De blik van Rapin bleef in gespannen verwachting gevestigd op de trekken van zijn huisheer en duidelijk bemerkte hij, hoe de uitdrukking van de gehuichelde woede van het gelaat van den ouden woekeraar week en steeds meer plaats maakte voor onverholten hebzucht.

Rapin scheen een menschenkenner te zijn, want anders had hij het niet gewaagd, al was het ook op geheimzinnigen, fluisterenden toon, voor te stellen:

— Mijnheer Menuisier, als gij medelijken met

mij hebt, en als gij verstandig zijt, kunnen wij met ons beiden door middel van mijn kunst millioenen verwerven, zonder eenig gevaar te loopen.

De dappere huisheer viel nu geheel uit zijn rol. Zonder zich de minste moeite te geven, zijn hebzucht te verbergen, vroeg hij heesch van aandoening:

— Hoe dan, wat moet ik dan doen?

Bij Rapin scheen alle angst geweken te zijn en hij sprak nu op koelen zakentoon:

— Mijnheer Menuisier, de zaak is heel eenvoudig. Het toestel, dat ik hier met veel moeite in elkaar heb gezet, is niet te vertrouwen. Ik moet een nieuwe machine hebben, die van de modernste verbeteringen is voorzien. Ook ontbreekt mij het geld om vóór alles het papier, dat ik noodig heb voor het fabricceeren der bankbiljetten zelf te vervaardigen.

Mijn plan is, een jaar lang wekelijks ongeveer 300 stuks van deze biljetten van vijfhonder francs te maken. Maar ik heb toestellen en chemicaliën noodig en mis het daartoe benodigde kapitaal.

— Hoeveel zoudt gij moeten hebben? vroeg de huisheer.

— Dat zal ik u later zeggen, antwoordde Rapin, eerst moet gij u overtuigen van de deugdelijkheid van mijn werk.

Houd drie der bankbiljetten, die hier liggen, mijnheer Menuisier, ga daarmee in de stad naar een filiaal van het Crédit Lyonnais, daarop naar de Fransche Bank en verder naar het een of andere wisselkantoor, om op elk dier kantoren een der biljetten tegen goud in te wisselen. Ieder der beambten zal het biljet meer of minder nauwkeurig onderzoeken. Om het even echter hoe lang dit onderzoek duurt of hoe zorgvuldig het wordt uitgevoerd, niemand zal de vervalsching ontdekken en men zal u het bedrag in goud uitbetalen.

Menuisier beefde van ontroering. Als dit alles werkelijk waar was, dan waren de schatten, die hij op die manier zou kunnen bemachtigen, onmetelijk.

De hebzucht in hem werd zóó groot, dat hij er niet meer aan dacht, den schijn te bewaren als ware hij een braaf en eerzaam mensch.

Hij nam de drie biljetten, stak ze bij zich en terwijl hij de overige aan Rapin teruggaf, zei hij op zenuwachtigen toon:

— Ik ben over een uur weer terug, wacht op mij!

— Ik zal wachten, antwoordde Rapin.

Nauwelijks was de deur van het tuinhuis achter den eigenaar dichtgevallen of Rapin schoof de gordijnen een eindje open en keek met een glimlach den heer Menuisier na.

Toen hij den ouden heer niet meer kon zien, verwijderde hij zich van het venster.

Hij was weer geheel normaal geworden, alle angst was van hem geweken en een uitdrukking van groote tevredenheid was op zijn gelaat te lezen. Op zijn gemak stak hij een cigarette op, waarna hij op het bed ging liggen, dat in een hoek der kamer stond.

Menuisier had de drie biljetten samengevouwen en in zijn vestzak gestoken. Hij sloot zich op in zijn slaapkamer, waar de brandkast stond en met bevende vingers haalde hij uit een portefeuille een bankbiljet van 500 francs. Hij legde de drie biljetten, die zijn huurder hem had gegeven, op tafel naast zijn eigen biljet en sloot de gordijnen voor de ramen.

Daarop stak hij licht aan en begon bij den gelen schijn der petroleumlamp weer opnieuw te onderzoeken.

Met pijnlijke nauwkeurigheid onderzocht hij de teekening. Hij bekeek de watermerken en zag, dat er niet de minste afwijking te bespeuren was. Er was niet de minste kleinigheid te bemerken, die op vervalsching wees en vermoed door het lange onderzoek staarde de grijsaard in het slechte licht van de lamp, dat zijn door schraapzucht verwrongen gelaat bescheen.

Zijn blik viel op de biljetten.

Een groot vermogen zou hij zonder eenige moeite of gevaar kunnen bemachtigen en hij draalde nog!... Waarom? Zou het geluk hem ooit weer op die manier toelachen?

Hij stond op en maakte zich gereed om uit te gaan.

De valsche bankbiljetten stak hij ieder afzonderlijk in de verschillende zakken van zijn vest, daarna blies hij de lamp uit en ging heen.

Met wankelende schreden ging hij de straat op naar de Avenue Niel, waar zich een filiaal van het Crédit Lyonnais, het voornaamste Fransche bankierskantoor bevond. Maar toen hij voor de deur van het wisselkantoor stond, overviel hem een vreeselijke angst.

Als de beambte aan het loket, die een buiten-

gewoon scherp blik moest hebben, de vervalsching ontdekte! Wat dan?

De oude woekeraar aarzelde. Maar hij was een oude bekende op dit kantoor. Als men de vervalsching ontdekte, zou men hoogstens beslag leggen op het aangeboden biljet, zonder hem van den namaak te verdenken.

Men zou hem dan voor een slachtoffer van den een of anderen valschen munter aanzien.

Vastberaden trad hij eindelijk binnen. Er was geen publiek en Menuisier ging naar het loket, waar achter de beambte aan een lessenaar stond te schrijven.

Met eenigszins bevende hand legde de oude heer een der biljetten voor den beambte neder, met de woorden:

— Wilt u mij als 't u belieft vijfhonderd francs wisselen?

Deze, een bejaarde man, nam het biljet, wreef het tusschen zijn vingers, hield het tegen het licht en legde het daarna op een bundel andere bankbiljetten in een ijzeren kistje.

— Wenscht u goud of klein papier?

— Goud, sprak Menuisier, die zijn oogen onafgewend op den beambte gevestigd hield en ieder zijner bewegingen met aandacht volgde.

De kassier legde het bedrag aan goud voor den heer Menuisier neer. Hij wachtte totdat de oude heer het geld bij zich had gestoken, waarna hij weer naar zijn lessenaar terugkeerde, zonder zich verder om den klant te bekommeren.

Menuisier ging naar buiten. Drommels, dat was gemakkelijk gegaan! Geen twijfel mogelijk, de vervalsching was niet te ontdekken, want ook deze kassier had ondanks het onderzoek niets gemerkt.

De woekeraar ging nu naar een filiaal van de Fransche Bank, de officieele staatsbank der Republiek. Zonder aarzelen overschreed hij hier den drempel van de bank, waar hij het tweede exemplaar van Rapins biljetten aan het loket neerlegde.

Weder volgde het gewone onderzoek en weder ontving de woekeraar het bedrag aan goudstukken uitbetaald.

Plotseling kreeg hij meer moed. Het derde biljet te voorschijn halend, sprak hij tot den beambte:

— Wilt u mij nog voor vijfhonderd francs aan goud geven?

Zwijgend nam deze het hem aangeboden

biljet aan, onderzocht ook dit en betaalde den ouden heer het gevraagde uit.

Menuisier ging naar buiten.

Er viel niet meer aan te twijfelen, de vervalsching was niet te ontdekken en alle angst en vrees waren verdwenen.

Een uur was voorbijgegaan en nog steeds lag Rapin uitgestrekt op zijn bed, vergenoegd cigaretten rookend, totdat een bescheiden klopp op de deur hem deed opspringen.

Een oogenblik later stond Menuisier voor hem met donkerrood gelaat. Woeste vreugde verhelderde zijn kleine, grijze spitsboevenoogen en een paar vlokken grijs haar kleedden aan het met zweet bedekte voorhoofd vast.

Nauwelijks had hij de deur achter zich gesloten, of hij riep uit:

— Mijnheer Rapin, het is kolossaal, de beambten hebben de bankbiljetten zonder één woord van protest gewisseld.

Rapin deelde de opgewondenheid van zijn huisheer niet, hij scheen dit resultaat te hebben verwacht.

Hij ging kalm op den rand van zijn bed zitten en richtte tot Menuisier, die 1500 francs aan goudgeld op een tafeltje naast het bed uitelde, de vraag:

— Nu, mijn waarde, wilt gij er verder mee te maken hebben? Maar ik moet u eerst op het volgende attent maken; het kapitaal, dat ik noodig heb, is zeer groot. Omdat ik niets bezit, moet gij het geld verschaffen, waarvoor gij de helft van de totale opbrengst krijgt. Ik verplicht mij om, vanaf den tienden dag nadat gij het kapitaal hebt gestort, u wekelijks minstens 150 biljetten van 500 francs te bezorgen. Deze biljetten zullen steeds verschillende controle-nummers hebben, opdat er bij het wisselen geen bezwaren zullen worden gemaakt.

Het bedrijf zal 52 weken, geen dag langer, worden voortgezet, want wij moeten er rekening mee houden, dat na ongeveer 1 jaar de vervalsching aan het licht zal komen. Als dan de vervaardiging reeds zoolang heeft opgehouden, is ontdekking niet meer te vreezen en onze oogst zal voldoende zijn.

Wat deze huurder vertelde, klonk zoo verleidelijk en de proefneming van zoo even was zoo schitterend, geslaagd dat Menuisier met heesche stem vroeg:

— Hoeveel geld hebt gij noodig, mijnheer Rapin?

De schilder keek Menuisier lang en strak aan. Daarop noemde hij, elke lettergreep met nadruk uitsprekend, de som:

— Zes-maal-honderd-duizend-francs.

— Is dat niet wat veel? vroeg de ander aarzelend.

— Het is een bagatel, vergeleken bij hetgeen gij er voor zult terug ontvangen, antwoordde Rapin kalm.

— Waarvoor hebt gij zooveel noodig? vroeg Menuisier.

— Machines, chemicaliën en grondstoffen zijn duur, maar ik zal u mijn rekeningen overleggen, klonk het uit den mond van den schilder.

Na een korte pauze zei Menuisier:

— Ik zal u hedenavond het geld brengen. Rapin stond op.

— Goed, zei hij, ik verwacht u, het is vandaag de 12e. Den 22en zal ik met alle voorbereidingen gereed zijn en den 29en ontvangt u de eerste levering van minstens 150 exemplaren.

Menuisier ging heen en toen hij om 7 uur des avonds terugkeerde, overhandigde hij zijn huurder het geld in zes pakjes, die ieder honderd biljetten van 1000 francs bevatten.

Rapin telde het na en stak het geld bedaard in zijn zak.

— Zullen wij een schriftelijke overeenkomst maken? vroeg Menuisier op bescheiden toon.

— Met genoegen, verklaarde zijn huurder onverschillig en dadelijk schreef hij een contract, dat beiden onderteekenden.

Op den avond van dienzelfden dag liet de rijke Amerikaan Harrisson den heer Komartscheff en diens dochter bij zich komen en overhandigde hij hun ten behoeve hunner menschlievende bemoeiingen een som van viermaal honderd-duizend francs.

Sprakeloos van verbazing was de oude Komartscheff nauwelijks in staat, zijn dank onder woorden te brengen.

Tatiana boog zich om de hand van den wel-doener te kussen.

Harrisson echter richtte het jonge meisje weer op.

— Gij behoeft mij niet te bedanken, ik ben gelukkig geweest in mijn speculaties, dat is alles!

En terwijl hij Tatiana's blonde lokken streelde, vervolgde hij op zachten toon:

— En gij, kindlief, spaar uw kussen voor iemand anders.

Een blos verfte de wangen van het mooie meisje. Zij had gezien, hoe Harrisson bij deze woorden naar Mc. Allan had gekeken, die getuige was van het gesprek.

Met een goedigen glimlach sprak Harrisson:

— Ja, kinderen, voor mij behoef je het niet te verbergen, ik heb het allang begrepen.

Daarop ging hij met Komartscheff heen, de beide jonge menschen met hun geluk alleen latend.

Eerst na middernacht kwam Donald Harrison weer thuis. Dadelijk begaf hij zich naar het vertrek, dat in verbinding stond met de onderaardsche gang.

Hij draaide het electriche licht op en keek rond in de kamer, die er nu nog kaler uitzag dan toen Komartscheff hier zijn laboratorium had gehad.

— Nu zal ik alles weer naar hier terugbrengen, klonk het van zijn lippen. Hij nam uit een kleerkast, die in een hoek der kamer stond, een lang niet nieuw costuum en een langharige pruik.

Nu begon de gedaanteverwisseling en na eenige minuten was de zorgvuldig gekleede Donald Harrison veranderd in den slordigen schilder Rapin, denzelfden Rapin, die van den heer Menuisier zesmaal honderdduizend francs had ontvangen.

Hij nam plaats aan een tafeltje, dat hem als schrijfbureau diende en begon een brief. Toen hij hiermee gereed was, sloot hij hem in een couvert en schreef daarop met groote duidelijke letters het adres.

Hij stak den brief in een zijzak van zijn jas en opende den schoorsteenmantel. Bij het licht van zijn zaklantaarn verdween hij langs de steenen trap naar de onderaardsche gang.

Na twintig minuten had hij den anderen uitgang bij het gebouw in de Rue Bayen bereikt.

Ook hier opende hij de geheime deur; tegelijkertijd stak hij zijn lantaarn in den zak en trad de kamer binnen.

Mijnheer Rapin, de huurder van den heer Emile Menuisier, stond weer in het vertrek, waarin de valsche bankbiljetten werden vervaardigd en met een zegevierend lachje keek hij om zich heen, naar de vele voorwerpen die hem hier zulke uitstekende diensten hadden bewezen. Weer

moest Raffles lachen bij de gedachte aan de weinige moeite die hij had gehad om den ouden woekeraar erin te laten vliegen.

Maar hij had nu geen tijd om zich lang aan dergelijke overpeinzingen over te geven. Hij onderzocht nog eens of de gordijnen goed gesloten waren, daarop stak hij licht aan!

Het huis en de tuin lagen in diepe rust en niemand hoorde hem.

Raffles haalde een kleinen schroevendraaier te voorschijn en begon zoo geruischloos mogelijk te werken. Voorzichtig draaide hij de schroeven los, waarmede de gedeelten van de steendrukkers waren verbonden. Hij nam alles uit elkaar en zette de verschillende stukken op den grond bij den schoorsteen neer.

Hij was op deze wijze ongeveer een uur bezig geweest en keek nu eens rond in de kamer, die kaal en leeg was. Van alle meubelen waren alleen het bed en het kleine tafeltje, waarop de lamp stond, in hun geheel gebleven. De andere voorwerpen lagen, in stukken uit elkaar genomen, bij den schoorsteenmantel op den grond.

De nachtelijke arbeider opende nu weer de geheime deur en droeg alle stukken naar beneden in de onderaardsche gang.

Daarna keerde hij voor het laatst nog eens in de kamer terug. Uit zijn zak nam hij den brief en legde dezen midden op het kleine tafeltje, waarna hij de lamp opnam en zachtjes verdween achter den schoorsteen dien hij zorgvuldig weer sloot.

Terwijl hij de lamp op de steenen trap zette, keek hij eenige oogenblikken naar de op den vochtigen bodem der gang staande onderdeelen van het vreemdsoortige meubilair, dat hij als Rapin in deze woning had gebracht.

Om dit alles weer over te brengen naar de vroegere werkkamer van Komartscheff kon wel tot den volgenden dag wachten. Als hij Henderson hier had gehad, had die het kunnen doen, maar de reus was met vacantie.

Raffles had nu behoefte aan rust, die hij wel verdiend had.

En snel liep hij terug door de onderaardsche gang, glimlachend bij de gedachte aan het gezicht, dat Menuisier zou zetten als hij den voor hem achtergelaten brief zou lezen.

De nacht, die volgde op het sluiten van het contract met zijn huurder, bracht ook den heer Menuisier geen slaap. Maar nu was het niet de

ongerustheid over een onopgelost geheim, wat hem den slaap roofde, nu was het zijn groote hebzucht, die weldra op de schitterendste wijze bevredigd zou worden.

Reeds om 5 uur stond hij op om den tuin in te gaan, maar geen enkel geluid kwam uit het tuinhuis en hij had den moed niet aan de deur te kloppen.

Misschien sliep de heer Rapin en zou hij een dergelijke stoornis kwalijk nemen.

Rusteloos liep hij zijn huis door en elk half uur stond hij weer aan de deur van Rapin's woning te luisteren.

Maar alles bleef stil en Menuisier werd steeds onrustiger. Hij raakte geen voedsel aan en toen het twee uur in den middag was geworden, kon hij het niet langer uithouden.

Hij klopte zacht op de deur van het tuinhuis. Niemand antwoordde.

Menuisier klopte harder, maar weer zonder resultaat.

Hij beukte nu met beide vuisten op de deur, maar daar binnen bewoog zich niets.

Angstig geworden door deze doodelijke stilte, stond de oude gierigaard radeloos te wachten.

Opeens bedacht hij, dat de reservesleutels van het tuinhuis in zijn bezit waren. Zoo snel als hij kon, liep hij naar huis terug en eenige minuten later stond hij weer aan de deur van zijn huurder met een grooten sleutelbos in de hand.

Nogmaals klopte hij zoo hard hij kon en toen weer niemand opende, ontsloot hij de deur.

Voorzichtig trad hij binnen.

Toen hij op den drempel stond van het vertrek, waar den vorigen dag de overeenkomst was gesloten, verbleekte hij van schrik.

De kamer was leeg, alleen het bed en een klein tafeltje stonden in een hoek.

De drukpers en alle andere voorwerpen, waarover hij zich den vorigen dag zoozeer had verbaasd, waren verdwenen en van Rapin, den huurder, was geen spoor te ontdekken.

De knieën van den ouden man beefden, toen hij de kamer verder binnentrad. Hij trok de gordijnen open en nu zag hij een brief op het tafeltje liggen.

De brief was geadresseerd:

Aan den Heer Menuisier,

Woekeraar en Gierigaard.

Met trillende handen opende hij het couvert.

Hij las :

Ik ben ijdel genoeg om aan te nemen, dat mijn naam ook bij u bekend is. Ik, die uw tuinhuis huurde onder de vermomming van een arm schilder, ik ben Raffles, naar wien de politie van alle landen zoekt.

En, nadat ik u heb medegedeeld met wien gij te doen hebt, zal het u niet verbazen, dat ik mij geroepen voelde, om ook jegens u recht te plegen, door u een deel afhandig te maken van uw geld, waaraan het bloed en de tranen van ontelbare ongelukkigen kleven.

Daartij hebt gij mij, zoo dom mogelijk, de behulpzame hand geboden, want de biljetten, die ik u gaf om in te wisselen, waren echt en doordat gij u schriftelijk — ik heb het bewijs in handen! — tot medeplichtige hebt gemaakt van een voorgenomen misdrijf, namelijk het vervalschen van bankpapier, hebt gij u zelf den pas afgesneden, om de hulp der politie in te roepen.

Gij ziet dus, dat gij aan alle kanten in de val zijt geloopen.

Ik weet, dat ik u slechts een deel van uw vermogen heb ontnomen, dat, wat gij hebt overgehouden, is voldoende om in uwe behoeften te voorzien.

Leef wel en denk nog eens aan uw compagnon

JOHN RAFFLES.

Het schemerde den ouden vrek voor de oogen, een kreet van machteloze woede kwam van zijn lippen en bewusteloos zakte hij in een.

Zoo vond de oude Coralie hem, die hem naar zijn kamer sleepte, waar Menuisier uit zijn onmacht ontwaakte.

Sinds dien dag bleef het tuinhuis in de Rue Bayen onbewoond, de heer Menuisier rilde reeds bij de gedachte, ooit weer een vreemdeling in zijn huis op te nemen.

De Groote Onbekende echter vervolgde weer zijn eigen weg.

Wat hij eenigen tijd later in Londen uitvoerde en beleefde, hooren de lezers in het volgende verhaal.

De volgende aflevering (No. 522) bevat:

OM GOUD EN LIEFDE.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? | BUFFALO-BILL.

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

---

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.